

LPAC webcast 4. sept. 2015: “Vores fremtid hænger i den tyndeste tråd” Dansk udskrift

Verden er i en tilstand af generel krig, selv om generel krig endnu ikke er brudt ud, og muligheden for en strategisk faktor, der kan ændre spillet – en intervention fra den russiske præsident Vladimir Putin, der især vedrører den aktuelle situation i Syrien – kunne forandre alt i den aktuelle, strategiske verdenssituation.

Download (PDF, Unknown)

**Amelia Boynton Robinson, fhv.
bestyrelsesmedlem i Schiller
Instituttet i USA,
og ledende
borgerrettighedsforkæmper, er
død, 104 år gammel**

27. august 2015 – Vor kære Amelia Boynton Robinson, bestyrelsesmedlem i Schiller Instituttet i USA fra 1984 til 2009, døde tidligt onsdag morgen, 104 år gammel. Dermed fandt

et overmåde fuldt, produktivt og inspirerende liv sin afslutning. I mere end 25 år, indtil hun trak sig tilbage i 2009, arbejdede Amelia sammen med Schiller Instituttet og Lyndon LaRouche og Helga Zepp-LaRouche, og rejste verden rundt med vort fælles budskab om retfærdighed, ligeværd og borgerrettigheder for alle mennesker overalt på kloden.

Amelia besøgte Danmark to gange som repræsentant for Schiller Instituttet. Blandt højdepunkterne var interviews i DR2's Deadline, TV2 News og Kristeligt-Dagblad. 110 mennesker deltog i et offentligt møde for at høre hende tale om sit lange, spændende liv, sit engagement i Schiller Instituttet, og for at få inspiration til at gøre noget vigtigt med deres liv.

I 1991 og 2003 udgav Schiller Instituttet Amelia Boynton Robinsons selvbiografi, "Bridge Across Jordan," som er oversat og udgivet i flere lande i Europa og Asien.

Vi elsker hende, vi vil savne hende, og vi vil huske hende.

foto ved Michelle Rasmussen

Amelia i Danmark i 2003:

Fra Schiller Instituttets tidligere nyhedsbrev Agro-Nyt, årgang 15 nr. 12, december 2003

EN ENGEL PÅ BESØG

Efter jødernes landflygtighed i Babylon gik der mode i forestillingerne om engle. Man udviklede omfattende teorier om en hærskare af tjenende ånder, hver med eget udseende, egen arbejdsfunktion og naturlig plads i hierarkiet. Øverst stod keruber, serafer og selvfølgelig ærkeengle. Det var muligvis

en af de sidstnævnte, der nær fik skræmt livet af en flok hyrder på en mark udenfor Betlehem for cirka to tusinde og tre år siden. »Frygt ikke; thi jeg forkynder Eder en stor glæde, som skal være for hele folket«, sagde englen ifølge evangelisten Lukas.

I dag består engle for det meste af pap. De er hvide, har vinger på ryggen og trutter i trompet. Og så er de simpelthen ikke til at komme udenom her i december måned. De befolker butiksvinduer, gadeudsmykninger, juletræer og indpakningspapir. Der bliver truttet og fløjet, så det halve kunne være nok. Men de er altså kun af pap og papir. Vi var dog nogle, som var så heldige at møde en rigtig engel her i begyndelsen af december. Hun var to og halvfems år gammel, og hun var sort. Hun kom fra Selma, Alabama og hed Amelia Boynton Robinson. I tre dage var hun hos os. Og hun spredte næstekærlighed og glæde omkring sig, så det lyste i vinternatten.

Amelia Boynton Robinsons historie er den levende historie om den amerikanske borgerrettighedsbevægelse. Under 30'ernes depression delte hun som husholdningslærerinde de allerfattigstes desperate kamp for overlevelse. Hun har set sult og den dybeste armod. Men fra sin tidligste ungdom tog hun kampen op for ligestilling, ligeværd og stemmeret. Omkring hende var lynchninger og umenneskelige fornedrelser hverdagskost. Og endte de hvide en sjælden gang foran en dommer, så var retfærdighed i hvert fald ikke en by i Alabama. I sommeren 1954 mødte hun for første gang en ung ukendt pastor ved navn Martin Luther King Jr. Da havde Amelia Boynton Robinson allerede et kvart århundrede bag sig i kampen for borgerrettigheder. Året efter trådte en ung Rosa Parks op i en bus i Montgomery, Alabama. Efter en lang dags arbejde var hun for træt til at rejse sig, da en arrig buschauffør beordrede hende til at give sædet til en hvid medrejsende. Da unge frk. Parks blev kastet i fængsel, tog Martin Luther King for første gang affære. Dermed var den amerikanske borgerrettighedsbevægelse sat i gang. Alt dette og meget mere kan man læse om i Amelia Boynton Robinsons bevægende bog

»Bridge Across Jordan«.

Da Schiller Instituttet blev dannet i 1984, var Amelia Boynton Robinson med fra første færd. Hun er særdeles aktiv i den demokratiske præsidentkandidat Lyndon LaRouches valgkamp. Og hun er en kæmpe inspiration for de mange unge i »LaRouche Ungdomsbevægelsen« i både USA og Europa. Det kan jo aldrig gå helt galt, når vi har en engel blandt os.

AMELIA BOYNTON ROBINSON I KØBENHAVN

Den 1.-3. december fik Schiller Instituttet og LaRouche Ungdomsbevægelsen, LYM, besøg af Amelia Boynton Robinson, en af de helt store skikkelser fra den amerikanske borgerrettighedsbevægelse. Allerede i begyndelsen af 1930'erne tog Amelia, sammen med sin mand, kampen op for de sortes rettigheder i Alabama. Da Martin Luther King, Jr. trådte frem i slutningen af 50'erne, havde hun allerede været aktiv i mere end 25 år. Det var i Amelias hjem i Selma, Alabama, at Martin Luther King samlede borgerrettighedsbevægelsens ledere for at arrangere og planlægge de første store demonstrationer, bl.a. marchen fra Selma til Montgomery, Alabama, den 7. marts 1965. Ved Edmund Pettus-broen blev demonstranterne bombarderet med tåregas, og en hårdt såret og bevidstløs Amelia Boynton Robinson blev efterladt i vejkanten. Det var denne »blodige søndag«, der for alvor satte gang i borgerrettighedsbevægelsen og gjorde den kendt verden over. I 1990 modtog Amelia Boynton Robinson Martin Luther King, Jr.'s Frihedsmedalje, og hun har i mange år været vicepræsident for Schiller Instituttet i USA. Hun er også aktiv i den demokratiske præsidentkandidat Lyndon LaRouches valgkamp.

Trods sine 92 år holdt Amelia Boynton Robinson et imponerende tempo under sit besøg i København. Umiddelbart efter sin ankomst mandag eftermiddag var hun i TV-byen for at blive interviewet til DR-2's program »Deadline«. Tirsdag eftermiddag var hun i Folketinget til et varmt og venligt møde med folketingsmedlem Henrik Vestergaard fra partiet Venstre, og

tirsdag aften tryllebandt hun 110 fremmødte ved et offentligt møde i Østerbrohuset (op til mødet havde unge fra LYM uddelt 12.000 flyvesedler og opsat plakater overalt på universiteter og højere læreanstalter i det Storkøbenhavnske område).

Onsdag formiddag holdt hun en gæsteforelæsning på Geografisk Institut på Roskilde Universitet. Her havde overvintrende »munkemarxister« i lærerstaben ellers demonstreret deres særegne forhold til ytringsfriheden gennem hysteriske forsøg på at aflyse forelæsningen. I deres øjne bliver man nemlig helt automatisk diskvalificeret fra at ytre sig i det offentlige rum, hvis man har forbindelser til Lyndon LaRouche (70'ernes feberfantasier om LaRouche, EAP og CIA lever lystigt videre i venstrefløjens inderste kerne -red). Onsdag eftermiddag stillede Amelia op til interview med et dansk dagblad, og om aftenen var hun midtpunkt i selskab af unge fra Danmark, Sverige, Tyskland, USA og Venezuela.

På øverste billedet øverst lytter LYM-medlemmerne Ludwig fra Venezuela, Andreas fra Sverige og Tina fra Tyskland intenst til Amelia. Det samme gør Martin Krasnik fra DR-2's »Deadline« på nederste billedet. »Deadline« bragte et interview med Amelia Boynton Robinson den 1. december. Man kunne også høre en nål falde til jorden i Østerbrohuset den 2. december, da 110 tilhørere fulgte Amelias præsentation. På billedet i midten ses et lille udsnit af forsamlingen.

Sin broders vogter: Interview med Amelia Boynton Robinson i Kristeligt-Dagblad den 29. december 2003

Marchen i Montgomery, Kristligt-Dagblad den 29. december 2003

Amelia i Danmark i 2007: klik her.

Flere artikler om Amelias liv og virke:
<http://schillerinstitute.org/amelia/main.html>

Fejring af Amelias 90. fødselsdag:
http://schillerinstitute.org/.../Labor.../conf_sep_2001_mw_.html

Læs et afsnit fra hendes bog her:
http://schillerinstitute.org/books/amelia_excerpt.html

Et begrænset antal af hendes bog er tilgængelig fra Schiller Instituttet.

Helga Zepp-LaRouche på Silkevejskonference i Sydkorea: “En nye æra for menneskeheden, i hvilken vi bliver virkeligt menneskelige”

Når vi taler om Den nye Silkevej som en vision for fremtiden, bør det ses, ikke alene som et synonym for en ny, retfærdig, økonomisk verdensorden, og mest udtrykkeligt som grundlaget for en fredsorden for det 21. århundrede, baseret på fuldstændigt andre, økonomiske og videnskabelige principper end det foregående globaliseringssystem, men også som et paradigme, der vedrører den menneskelige arts identitet som den hidtil eneste, kendte, kreative art i universet.

Download (PDF, Unknown)

Huset Windsors kommende undergang: Afslutningen på en lang, hæslig historie Af Helga Zepp-LaRouche

Jo hurtigere, huset Windsor ender på historiens losseplads, des bedre chancer er der for at reorganisere det totalt bankerotte, transatlantiske finanssystem og undgå en ny – denne gang atomar – verdenskrig. I denne forbindelse er offentliggørelsen af en 17 sekunder lang video, på hvilken den 7-8-årige Elizabeth – senere Dronning Elizabeth II – ses udføre Heil Hitler-gestus, blot toppen af isbjerget.

Download (PDF, Unknown)

Helga Zepp-LaRouche: Vores eneste redning består i en vedtagelse af Glass- Steagall NU!

Finanssystemet er allerede bankerot

Der findes en løsning på krisen. Det transatlantiske imperiums kasinoøkonomi må endes. Til dette formål er indførelsen af et Glass/Steagall-system på globalt plan det uundværlige, første skridt. Dernæst må en international gældskonference adskille og afskrive den illegitime gæld fra den legitime. Et kreditsystem for suveræne stater, sådan, som Alexander Hamilton virkeliggjorde det, må dernæst blive grundlag for et nyt, internationalt kreditsystem, sådan, som det allerede i princippet eksisterer i BRIKS-staternes nye banker. De europæiske stater må få deres suverænitet over deres økonomi og valuta tilbage og dernæst, som Fædrelandenes Europa i de Gaulles forståelse, samarbejde i et »win-win«-perspektiv med BRIKS-staterne om opbygningen af den Nye Silkevej.

Download (PDF, Unknown)

**Helga Zepp-LaRouche:
Dramatisk vending: Den
amerikanske
Kongres står foran at
genindføre**

Glass/Steagall- bankopdelingsloven

12. juli 2015 – Som et dramatisk nødtiltag for at afværge det umiddelbart truende kollaps af Wall Street-bankerne og hele det transatlantiske finanssystem har de fire, amerikanske senatorer Maria Cantwell, Elizabeth Warren, Angus King og John McCain den 7. juli i Senatet fremstillet et lovforslag, hvis tekst er så godt som identisk med et lovforslag, der allerede understøttes i Kongressen i Repræsentanternes Hus af 62 kongresmedlemmer. Dermed er det nødinstrument initieret for at forhindre det amerikanske, og også det europæiske, banksystems krak.

Download (PDF, Unknown)

EIR: ‘Vi er alle grækere’ – EU-lederes konfrontation med Grækenland truer hele verden

– Idet han gik op over den rasende konfrontation med bankmagterne over »græsk gæld«, bemærkede den græske premierminister Alexis Tsipras den 15. juni: »Jeg er sikker på, at fremtidens historikere vil anerkende, at lille Grækenland, med sin lille magt, i dag kæmper en kamp, der overgår dets kapacitet, ikke alene på egne vegne, men også på

vegne af Europas befolkning.«

Den store, engelske digter Percy Shelly berørte den samme idé for to århundreder siden og skrev linjer, der sidenhen ofte er blevet citeret; dog aldrig af den nuværende tyske kansler, den franske præsident eller direktøren for Den internationale Valutafond.

Download (PDF, Unknown)

**EIR: Slutspillet mod Det
britiske Monarki
– Det britiske Imperiums
politik, der drejer sig om
befolkningsreduktion ...
for at reducere verdens
befolkning med milliarder af
mennesker ...**

Download (PDF, Unknown)

Lyndon LaRouche: Det afgørende spørgsmål i Europa netop nu er Tysklands rolle – Tyskland kan forhindre en atomkrig.

Det afgørende spørgsmål i Europa netop nu er imidlertid spørgsmålet om Tyskland: Hvis de ledende kræfter i Tyskland kan overtale Merkel væk fra den kurs, hun hidtil har fulgt, eller hvis hun indvilliger i at acceptere en sådan handling, så er der kræfter i Tyskland, der nu er disponeret for at forhindre enhver militær konflikt mellem Rusland og Tyskland.

LaRouches video-indlæg på Schiller Instituttets Konference i Paris, 14. juni 2015:

LYNDON LAROUCHE: Jeg er, som I ved, Lyndon LaRouche, og jeg taler fra Virginia, USA, om de begivenheder, der nu finder sted i Frankrig. Min hustru, Helga, har intervenseret for at bringe mig i denne rolle. Jeg er sikker på, at vi også vil have andre repræsentanter i Frankrig for at deltage i dette program.

Det afgørende spørgsmål i Europa netop nu er imidlertid spørgsmålet om Tyskland: Hvis de ledende kræfter i Tyskland kan overtale Merkel væk fra den kurs, hun hidtil har fulgt, eller hvis hun indvilliger i at acceptere en sådan handling, så er der kræfter i Tyskland, der nu er disponeret for at forhindre enhver militær konflikt mellem Rusland og Tyskland.

Den særlige betydning af denne handling fra Tysklands side er, at Tysklands økonomi har en meget speciel værdi i dag. På trods af alle de problemer, som den tyske nation lider under

mht. økonomiske problemer osv., så har Tyskland stadig en førende gyldighed mht. økonomi i Europa. Hvis lederne af den tyske økonomi, i modsætning til, hvad Merkel hidtil har gjort, faktisk ville udøve deres indflydelse, så ville Tyskland faktisk tage skridt, der i realiteten ville forhindre en militær konflikt mellem Europa, eller mere specifikt, Tyskland og Rusland. Det ville efter al sandsynlighed være tilstrækkeligt til at sabotere ethvert forsøg på at udbrede en global atomkrig af den art, som det britiske system, og dets handlinger Obama, i øjeblikket gør kraftigt fremstød for.

De, der nu befinder sig i Frankrig eller deltager i det, der nu finder sted i Frankrig, bør iagttage dette omhyggeligt, for det er i alles interesse. For skulle en generel atomkrig blive lanceret, og den ville blive lanceret under Barack Obamas regi, præsidenten for De forenede stater, så ville følgerne sandsynligvis blive varige.

Måske ville nogle mennesker overleve, men det samfundssystem, som vi har kendt frem til i dag, ville blive totalt forandret, og for det meste tilintetgjort.

Det er derfor ekstremt vigtigt, at vi bryder forsøget på at bruge Europa, eller europæiske nationer, til selv at spille rollen i deres egen ødelæggelse. Og den nation frem for andre, der er bedst egnet til at gøre det, ville være visse ledende skikkelser i Tyskland, der simpelt hen handler på basis af at forsvare den tyske økonomi. Det ville være et tilstrækkeligt motiv til at stoppe det, Obama er i færd med at gøre, hvis folk i USA ville følge trop.

Hvis vi ikke lykkes i denne retning, eller i noget tilsvarende dette, så er der ingen tvivl om, at det meste af menneskeheden ville forsvinde, og forsvinde meget pludseligt. Det ville ikke blive nogen lang krig, i den måde den blev udkæmpet på; den ville være hurtig og massivt destruktiv; mere destruktiv end noget, man før har kunnet forestille sig. Det ville komme pludseligt, og planeten, for så vidt som mennesker i dag

forstår det, ville være færdig.

Og jeg arbejder på dette spørgsmål herfra. Jeg arbejder også på at forsøge at anspore folk i andre dele af verden til at indse, at nogle af dem, der har anset mig for at være en form for autoritet i disse spørgsmål, måske kunne respondere til det, jeg siger. Og hvis de gør det, og de tager skridt til de handlinger, som jeg har foreslået, at vi tager skridt til at sikre, at Obama forhindres i at lancere en generel krig, af Det britiske Imperium, men under Obama, at lancere en generel krig, der er ved at varme op lige nu; hvis vi stopper dette, kan vi redde civilisationen. I modsat fald har vi meget dårlige chancer.

Så det er her, hvor jeg tror jeg ville opfordre dem, der deltager i forløbet i Frankrig lige nu, til fra de forskellige nationer, der deltager, at bidrage ved at antage dette synspunkt, at vi, forhåbentlig med hjælp fra ledende kræfter i Tyskland, må finde måder til at tage skridt til at bryde den blok, der forsøger at forene hele Vesteuropa, og flere endnu, i et enkelt angreb på Rusland.

Rusland vil besvare et angreb, nådesløst, og med stor effektivitet. Men det ville være et Rusland, der bogstavelig talt ville ofre sin egen eksistens for at besejre de dele af planeten, der forsøgte at ødelægge Rusland i særdeleshed, men også civilisationen som helhed.

Denne britisk/Obama-forbindelse er den største trussel mod menneskeheden i vores hidtidige historie, og der kan ikke, blandt nogen kompetente analytikere, herske tvivl om at erkende, at dette er, hvad vi har for os. At, med mindre der indtræffer en forandring, så er de kommende uger, fra nu at regne, signalet til udslettelsen af størstedelen af menneskeheden. Og det er, hvad jeg taler om, og jeg har ret, og det er vigtigt.

Se Valgvideo for Christian Olesen, SIVE-kandidat uden for partierne i Københavns Omegns Storkreds

... Vi kunne for nylig høre regeringen sige, at, nu var krisen slut. Desværre forholder virkeligheden sig noget anderledes. Vi har intet gjort for at løse problemerne, som skabte krisen tilbage i 2008. Siden da har man ført en forfejlet politik om at ofre befolkningen til fordel for finansverdenen; men der er intet blevet gjort for at stille os bedre eller forhindre et nyt kollaps ...

<https://www.youtube.com/watch?v=L8pJzCmQxg4>

Helga Zepp-LaRouche: Dramatiske, turbulente begivenheder skaber en helt ny, strategisk situation!

Wiesbaden, 30. maj 2015 – De kommende to uger vil ændre den strategiske situation på en fundamental måde, som de fleste

borgere i Europa pga. de kontrollerede medier ikke har den ringeste anelse om. I tilfælde af, at Den europæiske Centralbank, ECB, Den internationale Valutafond, IMF, såvel som frem for alt, den tyske og franske regering, fastholder deres hårde linje over for Grækenland, og Grækenland bliver tvunget ud af Eurozonen, så truer ikke blot et umiddelbart forestående kollaps af den europæiske banksektor, men også det transatlantiske finanssystems krak. Dette truende kollaps er hoveddynamikken bag den voksende krigsfare, som det internationale finansoligarki står bag. Den største chance for at overvinde denne fare ligger i de kommende, dramatiske begivenheder i USA, der fuldstændigt vil ændre den strategiske situation. Lørdag, den 30. maj, vil den tidligere guvernør for Maryland, Martin O'Malley, annoncere sit kandidatur til præsidentvalget for det Demokratiske Parti på et stort, offentligt møde i Baltimore, et kandidatur, der pga. begivenhederne i de efterfølgende dage vil udvikle sig til at blive den førende kampagne på den demokratiske side.

Natten til søndag forventes den republikanske kandidat til præsidentvalget, senator Rand Paul, at blokere for forlængelsen af den såkaldte »USA PATRIOT«-lov, og dermed fjerne retsgrundlaget for NSA's totale udspionering af amerikanerne, hvilket selvfølgelig omgående vil sætte en afslutning af det skandaløse samarbejde mellem USA's efterretningstjeneste NSA (National Security Agency) og Tysklands efterretningstjeneste, BND (Bundesnachrichtendienst), og dermed den totale udspionering af den tyske befolkning, samt udspioneringen af andre europæiske regeringer, på dagsordenen.

På førstkommande tirsdag vil senatorerne Rand Paul og Ron Wyden, såvel som også kongresmedlemmerne Walter Jones, Stephen Lynch og Thomas Massie, med støtte fra den tidligere formand for den officielle Kongreskomité til undersøgelse af 11. september 2001, tidligere senator Bob Graham, i en pressekonference offentliggøre et lovforslag (*Transparency for*

the Families of 9/11 Victims Act, 'Lovforslag om gennemskuelighed for pårørende til ofrene for 11. september'), om den omgående offentliggørelse af de 28, hidtil hemmeligstemplede sider af denne kommissionsrapport, og deres støtte hertil. Disse 28 sider handler, iflg. Grahams fremstilling, om, hvem der finansierede 11. september-terrorangrebet, og om, at siderne indeholder stærke tilkendegivelser af, at Saudi-Arabien var hovedfinansier bag angrebet.

Kravet om offentliggørelse af dette højeksplosive materiale er, gennem den militære efterretningstjeneste DIA's nyligt offentliggjorte dokumenter om den virkelige baggrund for angrebet på den amerikanske ambassade i Benghazi, Libyen, den 11. september 2012, blevet til en krudttønde med en kort, antændt lunte. For det fremgår af disse DIA-dokumenter, at Obamaregeringen af valgtaktiske grunde bevidst løj, da den gjorde en »spontan protestdemonstration imod en anti-islamisk video« ansvarlig for dette angreb. Faktisk forelå der, iflg. disse DIA-dokumenter, allerede den 12. september 2012 informationer, der afslørede, at 1. en gruppering med forbindelse til al-Qaeda (der igen har saudiarabisk baggrund) var ansvarlig, at 2. våbenleverancer fra Benghazi til de syriske oprørere spillede en rolle, og at 3. det allerede dengang stod klart, at oprørerne havde til hensigt at etablere et islamisk kalifat i Syrien og Irak. Og det er, i betragtning af IS' seneste overtagelse af byerne Palmyra i Syrien og Ramadi i Irak – ligeledes med støtte fra Saudi-Arabien – en skandalehistorie.

Hermed truer ikke alene Obamaregeringens medansvar for fremkomsten af terrororganisationen IS, såvel som også Bush/Cheney- og Obamaregeringens mørklægning af baggrunden for 11. september 2001, med at nå frem til offentlighedens kendskab; denne baggrund betyder også enden for Hillary Clintons præsidentambitioner, idet hun begik den fejl mod bedre viden offentligt at forsvare løgnene om angrebet i

Benghasi. Hun ofrede sig herved på lignede måde for Obama, som daværende udenrigsminister Colin Powell i sin tid ofrede sig for George W. Bush, da Colin Powell for FN's Sikkerhedsråd angav Tony Blairs løgne om Saddam Husseins angivelige masseødelæggelsesvåben som begrundelse for Irakkrigen. Hvis Hillary Clinton ønsker at gå over i historien med nogen grad af integritet, har hun egentligt kun tilbage at sige sandheden. Alle disse udviklinger hen over de kommende par dage kan og må føre til, at præsident Obama af forfatningsmæssige grunde fjernes fra embedet.

Alt dette er ikke politiske opponenteres byzantinske manøvrer, men er blot toppen af isbjerget; under denne, den tilsyneladende daglige politiks overflade befinder sig de 99 %'s intriger og operationer til fordel for politiske, militære og økonomiske interesser, hvis aktiviteter sædvanligvis først senere bliver udforsket af historikere. Under overfladen skjuler sig en forbitret kamp om krig of fred, om at fjerne den umiddelbare fare for en krig mellem USA og NATO på den ene side og først og fremmest Rusland og Kina på den anden side.

I Washington cirkulerer der sammenligninger mellem situationen i Ukraine – hvor præsident Poroshenko, uagtet Minsk-processen, gentaget understreger, at Ukraine allerede befinder sig i krig med Rusland – og Sarajevo 1914; begge, både Ukraine og Sarajevo, ikke som årsag, men derimod blot som udløser for en verdenskrig. Den amerikanske militære analytiker John Schindler har netop cirkuleret en privat e-mail, han havde fået af en europæisk NATO-repræsentant: »Der vil sandsynligvis udbryde krig i denne sommer. Hvis vi er heldige, bliver det ikke en atomkrig.« I de forgangne uger har få, men betydningsfulde kræfter talt offentligt og advaret om den umiddelbare fare for en atomkrig – overlagt eller ved et uheld –, som f.eks. den fælles erklæring fra general James Cartwright, tidligere næstformand for USA's Generalstabschef, og pensionerede generalmajor Vladimir Dvorkin, tidligere chef for de Russiske Strategiske

Missilstyrkers Forskningsinstitut, og som advarede om den akutte fare for verdenskrig, som er et resultat af, at USA's og Ruslands strategiske atomstyrker befinder sig i et permanent, højeste alarmberedskab, det såkaldte »*launch on warning*«.

Kendsgerningen er, at, kombinationen af:

Optrapningen af Ukraine-krisen, der støttes af Victoria Nuland;

NATO's manøvrer langs med den russiske grænse, samt den fremskudte udstationering af NATO-tropper og tungt udstyr;

Den i sidste ende af USA forårsagede, og af Saudi-Arabien støttede, optrapning af IS-terrororganisationen, som er rettet imod at fremprovokere en modreaktion fra Iran, og dermed fremprovokere en storkrig, der udgår fra Sydvestasien;

Samt USA's og Japans provokerende manøvrer i Stillehavet, har bragt verden faretruende tæt på en global atomkrig.

Det er hos de fleste mennesker et populært selvbedrag at indbilde sig, at denne krig ikke vil ske – at »de« ikke vil lade det komme dertil. Kendsgerningen er, at der blandt militærfolk på begge sider Atlanten er en sjældent udtalt, men panikagtig bevidsthed om, hvor tæt vi befinder os på udslettelsen af den menneskelige art. For, hvis det kommer til krig, så vil det ikke blive en konventionel krig mellem NATO og Rusland, og det vil ikke blive en begrænset atomkrig i Europa, men derimod en global, atomar krig, der vil udslette den menneskelige art.

En svækkelse af Obama gennem de skitserede skandaler og udsigten til hans snarlige rigsretssag, såvel som også tilsynecomsten af en troværdig kampagne for en præsidentkandidat som O'Malley, der som centrum for sit politiske program har at bryde Wall Streets magt gennem en

genindførelse af Glass/Steagall-bankopdelingsloven, udgør de absolutte forudsætninger for at standse krigsfaren.

En virkelig sejr over denne eksistentielle fare for menneskeheden vil kun indtræffe, hvis USA og Europa tager imod Kinas og BRIKS-staternes tilbud om i fællesskab at virkeliggøre Den nye Silkevejs og et nyt finanssystems projekter, sådan, som det er skabt i Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB), BRIKS' Nye Udviklingsbank og lignende nye banker. Udelukkende kun, hvis vi kan befri den transatlantiske verden fra sin selvskabte, geopolitiske faldgrube og bringe den til et nyt paradigme for menneskehedens fælles interesser, vil vi have en fremtid.

For os her i Europa betyder det, at Grækenlands illegitime gæld må afskrives under en europæisk gældskonference, nøjagtigt, som det skete for Tyskland under Gældskonferencen i London i 1953, og bruge O'Malley's præsidentkampagne som anledning til også her i Europa at vende tilbage til et kreditsystem i traditionen efter Alexander Hamilton, Franklin D. Roosevelt og f.eks. Kreditanstalten for Genopbygning (KfW) under genopbygningsfasen i Tyskland efter Anden Verdenskrig.

Situationen er ekstremt farlig, men de objektive løsninger er til rådighed. Det vil afhænge af modige mænd og kvinder, der tør forsvare disse løsninger.

EIR: Konfucius i Kina i dag

LaRouche: En konfuciansk mentor.

Til slut vil jeg, som en kinesisk lærd, gerne hylde hr.

LaRouche og hans hustru. Jeg ved, at forbindelserne mellem Kina og hr. LaRouche og hans hustru går 20 år tilbage, da et meget populært, kinesisk tidsskrift publicerede en artikel af hr. LaRouche. I denne artikel forudsagde hr. LaRouche, at Kina måtte gøre noget mere på det tidspunkt; i modsat fald ville den kinesiske velstand overflyttes fra landbrugs-hovedområderne til kystområderne, og dernæst eksporteres til andre lande. Hr. LaRouche mindede os om, at der var meget dårlig tænkning i Kina på det tidspunkt: han sagde, at det ville være farligt for Kinas moralske system, og det ville være farligt, skadeligt for de mennesker, denne elite, der kan bestemme, hvad der er den rigtige retning for Kina som et stort land.

Download (PDF, Unknown)

SÅ GIK DANMARK MED I AIIB!

Danmark anmoder om optagelse i Asiatisk Infrastruktur- Investeringsbank som det første nordiske, grundlæggende medlem

Den 28. marts bekræftede Danmark, at landet har til hensigt at tilslutte sig Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB) som grundlæggende medlem og hermed blive det første, nordiske land i denne internationale finansinstitution.

»Det er en betydningsfuld og spændende udvikling i verdensordenen, at Kina nu etablerer Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB). Eftersom mange danske handelsinteresser, såvel som også interesser mht. samarbejde om udvikling, står på spil i AIIB, er der mange grunde til lige fra begyndelsen at være engageret i og få indflydelse på AIIB's investeringsbeslutninger«, sagde hr. Mogens Jensen, den danske minister for handel og udvikling.

»Den danske regering har derfor i dag adviseret den kinesiske regering om, at Danmark er parat til at sidde blandt de grundlæggende medlemmer af AIIB for yderligere at diskutere etableringen af banken. Det er vigtigt, at den nye finansinstitution bekender sig til den internationale standard for udviklingsbanker, og at den vil støtte vore prioriteter inden for udviklingspolitik. Den endelige beslutning om Danmarks medlemskab vil blive truffet på et senere stadium, sammen med den præcise, danske finansielle støtte til bankens aktiviteter«, tilføjede hr. Jensen.

»Jeg er meget glad for, at vores regering har taget dette skridt. Jeg finder det både naturligt og logisk. I år fejrer Danmark og Kina vores 65. jubilæum for etableringen af diplomatiske forbindelser, og allerede i 2008 skrev de to lande under på et omfattende, strategisk partnerskab«, sagde den danske ambassadør til Kina, hr. Arne Friis Petersen.

»Det er derfor også naturligt, at vi fortsætter denne linje med anmodningen om tilslutning til AIIB, så den økonomiske udvikling i Asien kan oppebæres, og vi kan hjælpe med fjernelse af fattigdom i området.«

»Der har været to statsbesøg mellem Danmark og Kina i løbet af de seneste to år, med tidligere præsident Hu Jintaos besøg i Danmark i 2012 og Hendes Majestæt Dronning Margrethe II's besøg i Kina i april 2014 efter invitation fra præsident Xi Jinping. Hertil kommer den danske statsministers besøg to gange i løbet af de seneste to år, og utallige kinesiske

lederes besøg i Danmark«, tilføjede hr. Petersen.

Danmark har i mange år været en verdensleder med sin forpligtelse over for udviklingshjælp og -samarbejde. Forskellige danske regeringer har været dedikeret mht. udvikling af en win-win-relation med udviklingslande. Dette har resulteret i succesfulde udviklingsprojekter i Afrika, Asien og Sydamerika.

Danmark og Kina har tidligere arbejdet sammen om en række udviklingsprojekter, inklusive en aftale om et udviklingsprogram i FN-regi om fremme af overførsel af teknologi for vedvarende energi, der blev underskrevet i august 2014 mellem Kina, Ghana og Zambia. Projektet blev hovedsageligt finansieret af Danmark.

(Oversat fra pressemeddelelse fra Den danske Ambassade i Beijing, på hjemmesiden 'Danmark i Kina')

<http://kina.um.dk/en/about-us/press/press-releases/newsdisplay/page/?newsID=CE41C85C-8E7D-46A4-8743-D6CA6D507E8F>

Se også: [Schiller Instituttet sender åbent brev til regering og Folketing: Danmark skal gå med i Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank](#)

Foto: Den kinesiske præsident Xi Jinping og statsminister Helle Thorning-Schmidt, fra dennes besøg i Kina i september 2014.

Helga Zepp-LaRouche: Verdensordenen under opbrud: Kaos, eller nyt paradigme?

21. marts 2015 – Det er kun logisk, at i en verden, der i de sidste 25 år systematisk har været underkastet globaliseringen, også gennem rent overfladiske, forskellige processer spiller ekstremt tæt sammen og forstærker hinanden – og det så meget desto mere, som den transatlantiske verden har kurs mod et nyt kæmpekrak, og store dele af verden er styrtet ud i oprør gennem geopolitiske manøvrer.

Denne indre sammenhæng eksisterer f.eks. i øjeblikket mellem det verdensomspændende sejrstog, som virkeliggøres gennem Kinas nye økonomiske Silkevejsmodel og den hermed forbundne Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB), og så det voksende momentum for genindførelsen af Glass/Steagall-bankopdelingen. I USA fører det demokratiske præsidentkandidatemne, Martin O'Malley, an i denne kampagne.

Her kort før udgangen af marts måned – som er deadline for staters anmodning om optagelse som stiftende medlem af den kinesisk-initierede Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank, AIIB – er antallet af stater i Asien allerede steget til 27, og ud over disse asiatiske stater kommer, efter Storbritannien, nu også Tyskland, Frankrig, Italien, Luxembourg, Schweiz, Ny Zealands og Australien til, og Sydkorea og selv Japan kunne også komme med. Det attraktive ved AIIB ligger i, at banken, i modsætning til den transatlantiske banksektor, som, på trods af ECB's pengestrøm, knap nok udsteder kredit til middelstanden, udelukkende finansierer realøkonomiske projekter og indbefatter alle lande, der

samarbejder inden for det ekspanderende område for det kinesiske perspektiv om »Et bælte, En vej«.

Ved hjælp af brutalt pres havde Obamaregeringen forgæves forsøgt at afholde andre stater fra at deltage i AIIB, og de får nu massiv kritik fra alle sider over, at det var en fejltagelse af format at gøre spørgsmålet om en bank, hvis formål er den regionale finansiering af infrastruktur, til en konkurrencekonfrontation mellem USA og Kina, og så dernæst så åbenlyst tabe denne kamp. Årsagen til denne fejlvurdering, at man mener at kunne standse noget, der allerede skrider fremad, hvad enten man støtter det eller ej – således formuleredes det af Paul Haenle, direktør for Carnegie-Tsinghua-Centret i Beijing – ligger naturligvis i den amerikanske fordring på at ville være den eneste, tilbageværende supermagt i verden. De neokonservatives præmisser om doktrinen om »New American Century«, der går ud på, at man ikke må tillade, at nogen stat eller gruppe af stater nogensinde vil overhale USA i politik eller økonomisk magt, var under tre Bush-regeringer, og i de seneste mere end seks år også under Obamaregeringen, hovedlinjen. Da Kina efter Lehman Brothers-krisen i 2008 krævede at få mere indflydelse i IMF og Verdensbanken, blev dette afvist gennem en afstemning i den amerikanske Kongres. Som konsekvens af denne afvisning tænkte Kina sig om og kom frem til, at de, med deres tre billioner i valutareserve, rådede over tilstrækkelig likviditet til ganske enkelt selv at kunne indlede oprettelsen af en ny finansinstitution, der dækker de fremvoksende landes og udviklingslandenes behov for kredit til finansiering af infrastruktur og realøkonomiske projekter. Og eftersom samarbejdet med AIIB, såvel som også den fælles opbygning af den Nye Silkevej, skal give alle deltagere ligeværdige fordele, altså en »win-win«-strategi, som præsident Xi Jinping hele tiden understreger, viser dette perspektiv sig at være den overlegne model.

Det samme er tilfældet med meddelelsen om det demokratiske præsidentkandidateme Martin O'Malley, der som den eneste

demokrat allerede klart har tilkendegivet, at han har til hensigt at deltage i primærvalgene til næste år. Med sine klare krigserklæringer mod Wall Streets kriminelle politik fører han i øjeblikket valgkamp i staten Iowa og lagde i et interview med avisen *Des Moines Register* ikke fingrene imellem: De officielle statistikker over det angivelige opsving i den amerikanske økonomi tilslyrede blot den kendsgerning, at millioner af familier stadig må lide under følgerne af Wall Streets hensynsløse politik, der førte til krakket i 2008, og som iflg. en undersøgelse har kostet hver amerikansk husstand 120.000 dollar. Hvis Glass/Steagall-loven, der i 70 år beskyttede Amerika mod en større finanskrise, ikke var blevet ophævet i 1999, ville det aldrig være kommet til dette krak. Derfor er, iflg. O'Malley, genindførelsen af Glass/Steagall den alvorligste strukturreform, som i dag er en nødvendighed.

I dag skulle USA's fem største banker kontrollere 15 billioner dollar. Disse banker, der angiveligt skulle være for store til, at man kan lade dem gå ned, er i virkeligheden for store til at have succes, og de må, som en presserende nødvendighed, opdeles i kommercielle banker og investeringsbanker. En fundamental ændring i Wall Street-kulturen var nødvendig, der må atter indføres ansvarlighed, kriminelle banker må retsforfølges, fjernes fra deres position og forhindres i at betale deres bøder med aktieindehavernes penge eller trække dem fra i skat. I tilfælde af en gentagelse skal bankernes licens inddrages.

Det var på højeste tid, sagde O'Malley, at nationale interesser gik forud for Wall Street.

O'Malley får i hemmelighed eller åbenlyst støtte fra mange tidligere Hillary Clinton-tilhængere, som er skuffede over hendes mange udsalg over for Obama. O'Malley er netop den kat i den amerikanske valgkamp, der kan sætte musene en skræk i livet.

AIIB har principielt den samme betydning for kampen for atter at gøre banksektoren til realøkonomiens tjener, som O'Malleys kamp imod Wall Streets kasinoøkonomi har for atter at sætte menneskers almene vel i centrum for økonomien. I Europa udkæmpes den samme krig mellem den nye, græske regering og Trojkaen. Italiens tidligere økonomiminister og nuværende senator, Giulio Tremonti, karakteriserede den aktuelle situation i en tale til det italienske Senats plenarforsamling: ikke engang Margaret Thatcher ville have vovet at gennemtvinge det nuværende EU's reformer; problemet var ikke, at Grækenland var kommet ind i Europa, men at Europa var kommet ind i Grækenland. Han sammenlignede EU med den romerske Kejser Elagabal, der anses for at være en af de mest degenererede i den lange række af degenererede romerske kejsere. Hvorfor ECB, Dijsselbloem og Schäuble, på trods af, at deres politik, der har styrtet den græske befolkning ud i elendighed og iflg. FN er en overtrædelse af menneskerettighederne, er en åbenlys fiasko, alligevel holder fast på deres hårde linje, gør de såkaldte økonomiske vismænds chef Christoph Schmidts mening klart: De politiske virkninger ville være endnu farligere end de økonomiske følger af en græxit, hvis Grækenland fik lov til ensidigt at opsige de traktatmæssige betingelser for redningspakkerne. I så fald kunne politiske strømninger i Europa, der lovede angiveligt lette løsninger på krisen, få et opsving og mere tilslutning, sagde Schmidt i *Neuen Osnabrücker Zeitung*.

Det er karakteristisk for bureaukrater, at de ikke føler sig ansvarlige for konsekvenserne af deres underskrift. At ikke blot Grækenland, men hele Sydeuropa er i oprør imod Trojkaens system, der som følge af en gigantisk svindel til gavn for bankerne forkorter menneskers liv og styrter mennesker ud i fortvivlelse, betyder intet for denne verdens mennesker af typen Schäuble, Draghis, Dijsselbloem og C. Schmidt. Heller ikke den bekymrende situation i Tyskland, som blev belyst i en udsendelse i *Deutschlandfunk* den 18. marts med overskriften, »Ubehaget over for politik og medier«, bekymrer dem.

I øjeblikket er tre græske ministre i Kina for at forberede premierminister Tsipras' besøg i maj, og yderligere to andre er i Moskva for at forberede Tsipras' rejse dertil i april. Hvis EU holder fast ved sin konfrontationspolitik, er det kun et spørgsmål om meget kort tid, før Grækenland tilslutter sig BRIKS.

Hvad enten det er vanskeligt at fatte for de mennesker, der er ofre for massemediernes sorte propaganda eller ej: BRIKS-staterne er i færd med at sætte en helt anden standard for samarbejde mellem suveræne nationer, hvor målet er gensidig fordel til gavn for hele menneskehedens almene vel, og derfor er det den mere attraktive model af de to, som flere og flere nationer vil tilslutte sig.

Vi er, som menneskehed betragtet, kommet til et punkt i vores arts evolution, hvor vi kun vil overleve, hvis vi gør det, der adskiller os fra alle andre levende væsener, til vores almene identitet: nemlig, at vi til stadighed kan opnå nye erkendelser om den fysiske skabelsesorden og ved hjælp af disse kan videreudvikle denne orden. Vi er den eneste art, der kan gøre sig forestillinger om en fremtid for menneskeheden og en bedre, skønnere orden for nationernes sameksistens på denne planet, der i tiltagende grad modsvarer den kosmiske orden.

I denne ånd, og i overensstemmelse med den konfucianske filosofi, har den kinesiske regering nu gentaget sin invitation til USA om at være med i AIIB og opbygningen af Den nye Silkevej. Og listen af underskrivere af en resolution/appel, som Schiller Instituttet cirkulerer over hele verden med denne opfordring (se <http://schillerinstitut.dk/si/?p=2702>), vokser og vokser.

Hjælp også du os med at føre menneskeheden ind i en ny, bedre epoke!

Billede: Power point, som blev brugt til at oplyse danske

politikere om dannelsen af BRIKS og AIIB og nødvendigheden af, at Danmark går med i dette samarbejde, ved Schiller Instituttets foretræde for Folketingets udenrigsudvalg den 2. dec., 2014.

Helga Zepp-LaRouche: USA: Kandidat O'Malley er fortaler for Glass-Steagall; Steinmeier intervenserer for fred

14. mrs. 2015 – Den tidligere guvernør for Maryland, Martin O'Malley, skaber i øjeblikket store overskrifter i USA, fordi han er den første kandidat fra det Demokratiske Parti, der hidtil entydigt har erklæret, at han stiller op til præsidentvalget, og at den første forholdsregel, som han ville gennemføre som præsident, er genindførelsen af Glass/Steagall-bankopdelingsloven. Denne meddelelse kunne vise sig at blive et afgørende vendepunkt for hele den amerikanske politik, for herefter vil alle andre kandidater – og selvfølgelig også Hillary Clinton – blive målt op mod denne målestok, om han/hun er parat til at forsvare det almene vel med Glass/Steagall, eller om han/hun accepterer Wall Streets kriminelle system.

Af strategisk betydning var ligeledes den tyske udenrigsminister Frank-Walter Steinmeiers intervention i Washington, hvor han under samtaler med den amerikanske udenrigsminister John Kerry og i en tale for tænketanken CSIS indtrængende advarede mod levering af tunge, amerikanske våben

til Ukraine, fordi dette ville optrappe konflikten til en ny fase, hvor man ikke længere kunne vende om. Hvis Ukraine fik amerikanske våben, ville Rusland til gengæld udruste separatisterne med flere våben, og balancen ville forblive den samme, men på et højere niveau; men konflikten kunne komme ud af kontrol, og ville ikke være til gavn for nogen, og slet ikke ukrainerne. Ikke en eneste militær løsning i nyere tid havde været succesfuld, og der var intet alternativ til den møjsommelige proces med diplomatiske forhandlinger, iflg. Steinmeier.

Samtidig advarede tidl. kansler Helmut Schmidt om, at konflikten i Ukraine truer med at blive til en 'varm krig', hvis Vesten forsømmer at tage Putins berettigede bekymringer i betragtning. Iflg. Schmidt blev den grundlæggende fejl, der har ført til denne krise, skabt for et kvart århundrede siden i Maastricht, da EU's udvidelse mod øst blev besluttet.

Steinmeier kritiserede i Washington også de nye lovforslag fra 47 senatorer om yderligere sanktioner mod Iran, som kunne medføre fiasko for slutfasen af »5+1-forhandlingerne« om det iranske atomprogram, en fiasko, der ville få katastrofale følger for hele Mellemosten og måske endda hele planeten. Dette indbragte ham et udbrud fra den uudsigelige senator McCain, som Steinmeier til gengæld klandrede for at tilhøre »diplomatiets Neville-Chamberlain-skole«.

Fælleselementet mellem O'Malleys meddelelse om, at hans første embedshandling som præsident ville være genindførelsen af Glass/Steagall-bankopdelingsloven, og Steinmeiers intervention i Washington mod de truende våbenleverancer fra USA til Ukraine, består i, at begge handlinger ganske vist endnu ikke løser den strategiske, eksistentielle krise, men dog viser et potentiale til at løse den.

O'Malleys fokus på de dramatiske hårde livsbetingelser, som spekulanternes og Wall Street-storbankernes profitgriskhed har haft som konsekvens for befolkningen, og nødvendigheden af at

rehabiliterer den oprindelige Glass/Steagall-lov, er ikke betydningsfuldt for 2016, men for lige nu. For ECB-chef Mario Draghis beslutning om, hver måned at pumpe 60 mia. euro(!) – i alt 1,2 bio. euro frem til september 2016 – ind i finanssektoren, og dermed atter »redde« bankerne, der er i en elendig forfatning, på bekostning af borgerne, afspejler det transatlantiske finanssystems desperate tilstand. Den samtidige beslutning om at forværre den græske regerings akutte pengenød gennem det skærpede handicap mht. nu at måtte benytte nødkreditter, efter at de græske banker allerede var blevet udelukket af den »kvantitative lempelse« med opkøb af statslån, betyder ikke andet, end at enden på Eurozonen er nær.

For Draghi frygter tydeligvis, at en imødekommenhed over for Grækenland gennem mildere betingelser ville have signalvirkning for Italien, Spanien, Portugal og Frankrig om også at smide Trojkaens nedskæringsdiktatur over bord! Og Grækenland hænger på hele den transatlantiske sektors absolut ubetalelige derivatboble. Netop derfor er finanssektorens og mediernes hysteri og aktuelle, næsten racistiske hetz mod et lille land, der kun udgør 1,6 % af Eurozonens BNP, så overproportioneret voldsom. Og kun således kan det forklares, at Schäuble konkurrerer med McCain om, hvem der kan komme med de største fornærmelser.

Den eneste mulighed for at standse finanssystemets truende, ukontrollerbare sammenbrud er netop ved at genindføre Glass/Steagall-loven, hvis ophævelse i 1999 blev mulig gennem en udspekuleret operation fra Det britiske Imperiums side imod Bill Clinton. Det var først efter ophævelsen af Glass/Steagall-bankopdelingsloven, der havde muliggjort en 70 år lang stabilitet i det amerikanske, og også det transatlantiske, banksystem, at det kom til disse uhyrlige spekulationsprofitter og den stadig større kløft mellem rig og fattig, som vi ser i dag. Med O'Malley er Glass/Steagall igen kommet på dagsordenen.

Det hjælper, at den græske europaparlamentariker Notis Marias har opfordret til indførelsen af Glass/Steagall-loven i Europaparlamentets plenumforsamling. For først, når USA og Europa har befriet sig for den enorme vægt af henved to bia. i udestående derivater, og en dermed forbundet statsgæld, gennem en lovreguleret reorganisering af bankvæsenet, er der en chance for at forhindre både det truende kollaps og faren for krig.

Det nye økonomiske system og finanssystem, som BRIKS-staterne og frem for alt Kina har skabt i løbet af det seneste halvandet år med politikken for den Nye Silkevej, og, i løbet af de seneste seks måneder, med diverse nye banker, der udelukkende er orienteret mod at finansiere realøkonomien, vokser i mellemtiden stærkt. I mellemtiden har 50 stater gjort det klart, at de vil samarbejde med BRIKS-staterne. Den 6. marts bekendtgjorde den kinesiske finansminister Lou Jiwei, at 27 stater allerede ønskede at deltage i oprettelsen af den Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB) som stiftende medlemmer.

Storbritannien meddelte sidste torsdag, at det vil blive det 28. medlem. Inden for halvanden time angreb Det hvide Hus dette skridt fra briterne med, at det ikke var blevet aftalt med USA og var et yderligere udtryk for en fortsat imødekommethed over for Kina. Briterne har rent historisk altid placeret sig i alle lejre – og frem for alt, i den vindende lejr!

Den eneste chance for at imødegå det truende, ukontrollerede finanskollaps og den akutte fare for en »varm krig« i Europa, som Helmut Schmidt siger, og som ifølge sagens natur ville udvikle sig til en global, termonuklear verdenskrig, ligger i de europæiske nationers og USA's samarbejde med BRIKS-staterne om opbygningen af den Nye Silkevej, til at blive til en Verdenslandbro, der forbinder folkeslag og kontinenter. For kun på denne måde kan springet fra de formentlige geopolitiske interesser, der allerede har ført til to verdenskrige i det

20. århundrede, erstattes med et konkret grundlag for et nyt paradigme om menneskehedenes fælles mål.

O'Malleys meddelelse demonstrerer, at den kampagne, som Lyndon LaRouche siden 2008 har ført for genindførelsen af Glass/Steagall i USA, og som de organisationer, der er forbundet med BüSo her i Europa, ligeledes har sat på dagsordenen, atter kan bringe Amerika tilbage til sin sande identitet som republik.

Steinmeiers intervention i Washington viser, at Tyskland og de andre europæiske nationer udmærket kan forsvare deres interesser, når det drejer sig om det eksistentielle spørgsmål og krig eller fred og, i dette tilfælde, om menneskeheden i fremtiden skal eksistere eller ej.

Storbritanniens beslutning om at arbejde med som stiftende medlem af AIIB understreger, at det også er ganske ligetil for de andre europæiske nationer at tage imod Xi Jinpings tilbud om at samarbejde om opbygningen af den Nye Silkevej og BRIKS-staternes nye finansarkitektur.

De første skridt til en bedre fremtid er taget.

Det, der nu er behov for, er en bred mobilisering af befolkningen, en massebevægelse for udvikling, for også at virkeliggøre dette eksisterende alternativ. Mange mennesker i er øjeblikket udmærket klar over faren for en stor krig, det beviser meningsmålinger, såvel som personlige samtaler. Det, som de fleste mennesker mangler, er håbet om at erkende et alternativ eller at kunne bidrage med noget til at bevæge verdenshistorien i en anden, mere positiv retning. Med O'Malleys præsidentskabskamp for Glass/Steagall, udenrigsminister Steinmeiers intervention i Washington imod krigspolitikken og Storbritanniens – af alle ting! – deltagelse i stiftelsen af AIIB viser, at de løsninger, som LaRouche og BüSo/Schiller Instituttet længe har foreslået, kan virkeliggøres.

Hvad er meningen med det menneskelige liv?

Hvad var Jeanne d'Arcs og Nicolaus Cusanus' mission?

... For det er kun gennem erkendelsen af det oligarkiske princip som en virkelig, ond kraft, samt forpligtelsen til ikke at tillade dette at ske, at civilisationen er blevet reddet før, i fortiden, og som kan redde civilisationen nu, igen. Det eksempel, som hr. LaRouche har nævnt en del på det seneste, er forbindelsen mellem Jeanne d'Arc og Nicolaus Cusanus. Hr. LaRouche har understreget, at, på trods af drabet på Jeanne d'Arc for hendes fjenders hænder, så var det denne begivenhed, der i betydelig grad bidrog til udkrystalliseringen af det, vi nu kender som Den europæiske Renæssance, der fødtes ud af Nicolaus Cusanus' indsats.

Download (PDF, Unknown)

EIR: Kina og Rusland søger at genoplive ånden fra FN's grundlæggelse

Søndag, den 1. marts 2015 – FN's Sikkerhedsråd trådte sammen til et særligt møde den 23. februar på foranledning af dets kinesiske formand for at diskutere »Bevarelse af international fred og sikkerhed: Genbekræft en stærk forpligtelse over for formålene i FN's Charter«. ... Disse formål, som for en stor del udformedes efter den amerikanske præsident Franklin D. Roosevelts vision, og som første gang erklæredes i Det atlantiske Charter af 1942 (se bilag), defineres som følger i FN's Charter:

Download (PDF, Unknown)

Planter Obama en begrænset atomkrig i Eurasien og Vesteuropa?

28. feb. 2015 – Den 25. februar advarede Lyndon LaRouche, under diskussioner med sine medarbejdere, mod at afvise advarsler om en truende atomkrig med det argument, at ingen i fuldt alvor ville overveje en sådan krig, fordi den jo ville føre til menneskehedens udslettelse. »Denne idé om en atomkrig er ikke helt, som Obama eller hans strateger forestiller sig.« Planlæggerne af en sådan konfrontation ønsker sikkert ikke at føre verdenskrig over hele planetens territorium, men ville

forsøge at begrænse atomkrigen til Eurasien og Vesteuropa.

»De ønsker en bestemt del af verden, i den transatlantiske region, som arena«, sagde LaRouche, for at »være tilskuere til ødelæggelsen af resten af verden ... Faren truer hovedsageligt Vesteuropa og Eurasien. Jeg siger ikke, at det vil ske, men det er det mest sandsynlige. Sandsynligvis ville det ikke ramme USA så hårdt, selv om det også ville ramme her, med det ville ramme Eurasien hårdt. Det er i dag temmelig sandsynligt.«

Mange mennesker skulle angiveligt have fejlagtige forestillinger om en stor atomkrig, og det måtte man ændre på. En sådan krig ville forløbe anderledes, end de fleste mennesker tror. »Selvfølgelig vil enhver, der forsøger at gennemføre en sådan operation, som de anglo-amerikanske magter, gå meget forsigtigt frem, så den fulde kraft af et angreb kun rammer det eurasiske territorium.«

Formodentlig er der ingen, der har til hensigt at sprænge hele planeten i luften. Det kan vel næppe være den mulighed, som den transatlantiske krigsfraktion ønsker. »Men de kunne snuble ind i det. Det er en kendsgerning, som man må tage i betragtning. Der kunne også ske noget andet; men den eurasiske option er den mest sandsynlige.« Herved ville to tredjedele af verdens befolkning sandsynligvis blive udslettet. »Men de ville sikkert have et område, hvor de fortsat kunne agere, om end med en stærkt reduceret befolkning i den transatlantiske verden.« Dette kaldte LaRouche »Zeus-optionen«, en hentydning til den græske gud, der foragtede mennesker.

Dette scenario må forhindres. Man må gøre det klart for »Zeus«, at han ikke selv ville overleve dette folkemord. »Det er min hensigt at redde menneskeheden.« Han ville gøre det klart for folk, hvad de betingelser, under hvilke denne »Zeus-option« bliver umulige at gennemføre, er.

Indikationer på forberedelserne til en atomkrig

Helga Zepp-LaRouche fremlagde en dag senere i sit ugentlige webcast grundene til sin mands indtrængende advarsler om den planlagte atomkrig i Europa og Asien. »Det er ganske vigtigt, at alle folk, der besætter en betydningsfuld post, og som udtaler sig imod konfrontationen med Rusland, systematisk bliver jaget fra deres post eller får munden lukket gennem Watergate-lignende operationer. Det seneste eksempel er den tidligere britiske udenrigs- og forsvarsminister, Malcolm Rifkind[1], der som formand for det britiske parlaments efterretnings- og sikkerhedskomite »havde en meget betydningsfuld position i det britiske parlament.«

Rifkind blev, ligesom den tidligere indenrigs- og udenrigsminister Jack Straw, offer for en overlagt fælde, en såkaldt »Sting-operation«: Journalister fra avisen *Daily Telegraph* og Tv-kanalen *BBC4* havde udgivet sig for repræsentanter for en Hongkong-virksomhed, optaget samtalen i hemmelighed og efterfølgende rejst anklage om, at Rifkind og Straw kunne bestikkes. Begge trak sig meget hurtigt tilbage pga. anklagerne.

Dette skal ses i sammenhæng med bestræbelserne på at optrappe situationen i Ukraine ved at levere våben til dem. Helga Zepp-LaRouche henviste til det samtidige besøg i USA af den tidligere øverstbefalende for Maidan og nuværende ledende medlem af Ukraines Rada (Øverste Råd), Andrij Parubij. Han holdt møde i Washington med viceudenrigsminister Victoria Nuland[2], senator John McCain, den republikanske formand for Kongressen John Boehner og repræsentanter fra Pentagon, for at hverve våbenleverancer fra USA til Ukraine. Parallelt hermed havde den ukrainske præsident Petro Poroshenko besøgt IDEX-våbenmessen i Abu Dhabi og der indgået aftaler om våbenleverancer fra Emiraterne til Ukraine. Eftersom der ikke findes nogen våbenindustri i Emiraterne, kommer disse våben selvfølgelig andre steder fra.

For Moskva ville våbenleverancer fra USA til Ukraine udgøre den »røde streg«, hvis overskridelse ville gøre en direkte militærkonfrontation uundgåelig.

En yderligere vigtig indikator for eksistensen af sådanne krigsplaner er præsident Obamas ordrer om at modernisere det amerikanske atomvåbenarsenal: »Man vil måske erindre sig, at præsident Obama under valgkampagnen i 2008 gentagne gange lovede, at han ville skære kraftigt ned på atomvåbnene, og hvis man ser på det i dag, så er det nøjagtig det modsatte, der sker.« Obama har sat et moderniseringsprogram i gang for alle atomvåben, »til et samlet beløb af en billion dollar – det er nu engang ikke peanuts«.

Særlig bemærkelsesværdigt er moderniseringen af de taktiske atomvåben i Europa. Flere forfattere har påpeget, at, på grund af logikken i en atomkrig »vil, i tilfælde af, at det skulle komme dertil, alle våben blive sat ind, eller man vil i det mindste forsøge at sætte alle våben ind. For den, der ikke gør det, er den, der vil blive udslettet«.

Derfor giver det ingen mening på nuværende tidspunkt at modernisere de taktiske atomvåben, der er opstillet i Holland, Belgien og Tyrkiet. Men det er netop, hvad der sker. De nye B-61-atomvåben, der skal erstatte de forrige, har en mindre last, men en større rækkevidde, »og de udviser også i ganske farlig grad forskellen mellem atomvåben og konventionelle våben«. Det kan man også se i forbindelse med de øvrige udviklinger: Såvel Rusland som Kina har hele tiden protesteret mod USA's globale missilforsvarssystem. Moskva har altid vurderet det til at være en førsteangrebskapacitet imod Rusland. Den amerikanske militærdoktrin »Prompt Global Strike« er ligeledes baseret på den idé, at man ved hjælp af Stealth-teknologien og lignede teknologier kan undvige modstanderens luftforsvar og dermed flyve dybt ind i modstanderens territorium og udbombe hans gengældelseskapacitet. Hertil kommer NATO's udvidelse mod øst, som EU også må regnes med i, »da de jo også har militære traktater, der er struktureret

fuldstændig på samme måde som NATO«, såvel som også den seneste tids fremskudte placering af våben og tropper fra USA og NATO i Baltikum og Østeuropa – Polen, Rumænien og Bulgarien.

I denne forbindelse påpegede hun advarslerne fra den amerikanske militæranalytiker Jack Lang. Han taler på sin website om en »omvendt Cubakrise« – med den væsentlige forskel, at man ikke, som i Kennedys tilfælde, kan forvente, at Obama vil afstå fra denne provokation, og at der heller ikke findes nogen struktur, der ville gøre det muligt, men at en optrapning tværtimod er forprogrammeret.

Alt har tilspidset sig i en sådan grad, understregede fru Zepp-LaRouche, »at jeg virkelig mener, det kan gå galt, hvis vi ikke hurtigt kommer væk fra denne kurs«. Hun har kontakter til mange militære eksperter i hele verden, og det kunne virkelig være, at folk tænker, at man ville kunne føre en krig i Europa, »der også omfatter Rusland og Kina, altså Eurasien, men ikke USA's territorium ... Det er naturligvis noget, der er mere foruroligende for os i Europa end idéen om en generel atomkrig – selv om der i sagens natur ikke er nogen, der ved, hvad der vil ske, og om der dog ikke er tilstrækkeligt med atomvåben spredt over hele verden til, at det kunne føre til menneskehedens udslettelse«. Det er en virkelig akut fare.

Vi må fremtvinge en offentlig debat

Helga Zepp-LaRouche fortsatte: »På vores hjemmeside[3] har vi en liste med henved 20 artikler, som er fremkommet i den seneste tid, og som alle beskæftiger sig med dette spørgsmål, og jeg må blot endnu engang sige: Alle, der gør sig tanker om menneskehedens fremtid, har virkelig pligt til at læse disse artikler og sørge for, at der kommer en debat om det.«

Hun understregede: »Jeg mener, at vi må stille det krav, at disse amerikanske atomvåben på tysk territorium omgående

fjernes. Det er det mindste, der må ske, og vi må virkelig udbrede dette krav. For det er faktisk en tragisk situation: Da vi havde krisen over mellemdistanceraketterne i 1980'erne, var der hundrede tusinder af mennesker, der gik på gaden for at protestere mod krig ... I dag er vi meget tættere på en krig, og ingen mennesker – eller så godt som ingen – taler om det.«

I sine analyser påpeger Lyndon LaRouche, at vi må have en grundlæggende nytænkning i befolkningen for at mobilisere den: »Vi må have en ny renæssance. Vi forstår, hvordan den menneskelige art opfører sig. Vi forstår dens potentiale for det onde, såvel som for det gode, og vi må skabe et instrument, der kan bevirke det, der må gøres for at forhindre en masseudslettelse af den menneskelige befolkning. Vi må skabe en ny form for orden, en ny form for renæssance i samme ånd som den renæssance, Nicolaus Cusanus[4] skabte ...

Hvordan kan vi forene menneskehedens kræfter på en sådan måde, at de selv beslutter sig til at forhindre disse rædsler? De må overtage ledelsen. For at afvende sådanne rædsler, må man give alt, og handle i fællesskab, for at disse forfærdelige ting ikke skal ske.«

Man må se på renæssancens idéer. Europa har længe ventet på at befri sig fra Zeus' forfærdelige herredømme. »Det er altså en strategisk kraft af en ganske særlig art. Det er en særlig kraft, der kun træder i kraft meget, meget sjældent i menneskehedens historie. Og det er virkelig godt, at den gør det.«

Denne artikel er skrevet af Alexander Hartman, redaktør for den tyske avis Neue Solidarität, som er organ for Bürgerrechtsbewegung Solidarität, LaRouche-bevægelsens tyske søsterorganisation og tysk politisk parti med Helga Zepp-LaRouche som formand.

Titelbillede: Fresko i Kirche St. Michael i Bamberg, Tyskland, over dødens filosofi

[1] Se artikel [her](#)

[2] Se [EIR FOKUS: Vil Nulands nazister skubbe verden ud i Tredje Verdenskrig?](#)

[3] Se [BüSo-hjemmesiden](#)

[4] Se Specialrapport: [En hyldest til Nicolaus af Cusa – En dialog mellem kulturer](#)

Fra LaRouche-bevægelsen 25. feb. 2015:

London og dets neonazister presser hårdt på for at få verdenskrig

På trods af det faktum, at våbenhvilen, der blev forhandlet igennem mellem Putin, Poroshenko, Merkel og Hollande, skrider frem i det østlige Ukraine, er der et fælles fremstød, med London som spydhoved, for at fremprovokere en generel krig med Rusland i de nærmeste dage. Victoria Nulands kæledyr, den ukrainske premierminister Arsenij Jatsenjuk, var på Fox Tv i søndags, hvor han falbød den løgn, at der ikke er nogen våbenhvile, og at Rusland er engageret i en fuld invasion af det østlige Ukraine. Disse ord var en gentagelse af erklæringer i løbet af weekenden fra en stadig mere hysterisk, britisk regering, der hævdede, at Putin var på kanten til at indtage de baltiske stater, og at der måtte gennemtvinges nye,

drakoniske sanktioner mod Rusland. Obama, der føler presset fra Frankrig og andre europæiske allierede for at tilbageholde våben til det ukrainske militær, truer også med nye, tunge sanktioner – den økonomiske ækvivalent til regulær krig.

LaRouchePAC demonstration i New York City 21. feb. 2015:

(Se engelsk sangtekst [her](#))

Se også: [Fyr Nazi-elsker Nuland, eller stå over for verdenskrig](#)

Det, der i stigende grad bør stå klart, er, at dette London-dirigerede fremstød for krig igen drives frem af panikken i City [of London] og på Wall Street over hele det transatlantiske, britisk-imperiale finanssystems håbløse bankerot. Grækenland er detonatoren, og Eurozonens finansministres beslutning fredag om at forlænge den aktuelle aftale om redningspakken i endnu fire måneder er simpelt hen baseret på den kendsgerning, at ingen er parat til at trykke på aftrækkeren mod hele det transatlantiske finanssystem. Liam Halligan advarede, i [en artikel i Sunday Telegraph](#) om, at euro-eksperimentet er dødt, og at eneste udvej er at organisere en lovformeligt reguleret græsk udgang af euroen, som første skridt i en tilbagevenden til adskilte og suveræne valutaer i hele Europa.

Lyndon LaRouche understregede, at et sådant initiativ må begynde med genindførelsen af Glass/Steagall-bankopdelingsloven i USA og i hele Europa. Udelukkende kun en tilbagevenden til et kreditsystem i Hamiltons forståelse kan afvende verdenskrigen og lancere en ny renæssance.

Betydningsfulde kredse i Washington er bekymrede over, at vi befinder os i den form for periode, i hvilken oligarkiet, i sin desperation for at klamre sig til et afdødt system, vil ty

til politiske mord på højt niveau for at få deres vilje. Den indlysende liste over statsoverhoveder fra BRIKS og deres allierede udgør den overordnede bekymring. Disse kredse advarer om, at Obama og hans CIA-chef John Brennan nemt kunne være på mordernes side. Det, der driver London til dobbelt vanvid, er det fremvoksende BRIKS som sæden til en ny, retfærdig, finansiel verdensorden – befriet for oligarkiets magt.

Se Brochuren:

[HVORFOR USA OG EUROPA MÅ GÅ MED I BRIKS](#)

[– En ny, international orden for menneskeheden](#)

Ifølge nyhedsrapporter rejser Sektor Højre-dræberen Andriy Parubij til Washington i denne uge for at tale for dødelig hjælp til Ukraine. Hollande og endda Merkel konkluderede for flere dage siden, at USA's fremsendelse af våben til Ukraine kan blive udløseren for generel krig, og at dette motiverede deres fælles indsats, sammen med Putin, for at opnå en aftale i Minsk 12. februar. De nu offentligt erkendte neonazister – som Parubij – er Londons nøgleinstrumenter i det aktuelle krigsfremstød, og de må, sammen med troppefører Victoria Nuland, ubetinget væltes fra enhver magtposition, hvis vi skal undgå krig. Obama må enten fjernes fra embedet eller gøres så magtesløs, at han ikke længere kan udføre Londons og Wall Streets ordrer.

Se: [Kiev Ambassador: We Needed the Neo-Nazi Battalions](#)

Vi har nogle vigtige flanker i denne kamp. HSBC, Kronjuvelen for British Dope, Inc., er på vej ned, og det er frugten af en langvarig indsats, der går tilbage til udgivelsen af *Dope, Inc.* i 1978, der afslørede HSBC's rolle – dengang Hongkong and Shanghai Banking Company – som den centrale clearingbank for verdens opiumhandel. Siden 1865 har Hong Shang beskæftiget sig med narkohandel – som det britiske monarkis eksklusive agenter – og intet er forandret i dette arrangement frem til nutiden.

Det er dette Dop., Inc.-apparat, som Obama, Holder og den nominerede til justitsministerposten, Loretta Lynch, så stædigt beskytter. Alene dét er tilstrækkelig grund til af fjerne Obama fra embedet – i denne uge!

Dope, Inc.

Diane Sare, mangeårig aktivist i LaRouchePAC, siger det ligeud til New Yorkerne,

på dansk [her](#).

STOP 3. VERDENSKRIG!

VI HAR FORTSAT BRUG FOR DIN STØTTE

TIL SCHILLER INSTITUTTETS OG LAROUCHE-BEVÆGELSENS KAMP.

Bliv medlem [her](#)

Eller send os et bidrag:

Giro: 564-8408 * Homebanking: 1551-5648408

**Fra LaRouche-bevægelsen 22.
feb. 2015:
Grækenland skylder intet til
Storbritanniens kriminelle**

banksyndikat

Den civiliserede verdens ledesers apati over for de forbløffende vilkår for efterkommerne af den græske nation, hvem de skylder deres civilisation, der så at siger steg op af asken af deres ruin, er noget, der er fuldstændigt uforklarligt for den, der blot er en tilskuer til opvisningen på denne dødelige scene. Vi er alle grækere. Vore love, vor litteratur, vor religion, vor kunst har sine rødder i Grækenland ...

Percy Bysshe Shelley, Introduktion, Hellas, Et lyrisk drama.

Lyndon LaRouche gentog torsdag, at hele den såkaldte græske gæld til Trojkaen er et svindelnummer og må ikke betales. »Udplyndring udgør ikke legitim gæld«, advarede LaRouche, og de europæiske banker og bankerne på Wall Street, der alle køres af briterne, stod for en non-stop udplyndring af det græske folk, den græske økonomi og de græske banker. Det faktum, at, ved visse lejligheder, korrupte græske regeringsfolk var med i svindelen med partnere som Goldman Sachs, gør ikke gælden mindre kriminel.

Medlemmer af LaRouche Politiske Aktionskomite deltager i et demonstration i solidaritet med Grækenland i New York City den 11. februar,

2015, med et skilt, der siger, "Wall Street og Trojkaen er bankerot, ikke Grækenland!"

Den græske regering må gives fuld international støtte til sin holdning, at gælden er ubetalelig og må nedsættes. LaRouche sagde det endnu mere ligefremt: Gælden er illegal, den er ubetalelig, og den er frugten af en London-styret, kriminel

virksomhed, der må lukkes fuldstændigt ned, hvis verden skal overleve de kommende måneder uden, at der udbryder generel krig i centrum af Europa.

Torsdag skrev den græske finansminister Yanis Varoufakis til eurozonens finansministre og ECB-chef Mario Draghi og krævede en forlængelse på seks måneder af de aktuelle arrangementer, for at give tid til at arrangere en gældskonference og udvikle en plan for en græsk, økonomisk genrejsning – minus nedskæringspolitik. Tyskland afviste omgående forslaget, hvilket fik den græske regering til at offentliggøre brevet og sætte scenen for et opgør fredag, hvor eurozonens finansministre skal mødes for at beslutte deres næste træk. Bag scenen, selv i ECB, er der en udbredt erkendelse af, at gælden ikke kan betales, og at nye arrangementer er nødvendige. Den tidligere franske præsident, Valéry Giscard d'Estaing, sagde til fransk presse, at Grækenland bør gives mulighed for at organisere en »venligtsindet exit« af euroen.

To afgørende punkter at erindre sig er følgende:

For det første, så er det hele det transatlantiske finanssystem, der er bankerot – ikke Grækenland. »Ponzi-fiduserne« og den hyperinflationsskabende svindel med kvantitativ lempelse (pengetrykning) har gjort det hele værre. Der er ingen anden udvej end en lovformelig, reguleret annullering af hele boblen med spillegæld med begyndelse i de billioner af dollar i derivater, såsom credit default swaps-kontrakter, der blev indgået på basis af græske statsobligationer samtidig med, at Goldman Sachs og andre afkortede gælden.

Og for det andet, så er intet af den såkaldte græske gæld til Trojkaen og de europæiske banker legitim. Ikke engang 10 % af pengene gik til noget, der lignede produktiv investering i den græske realøkonomi. Den græske befolkning er blevet decimeret af den britisk-ledede udplyndring. De skylder intet!

Der er intet, der sætter mere fokus på det britiske finansimperiums kriminelle karakter end de fortsatte afsløringer af HSBC, der er i gang i hele verden. Glem ikke, at HSBC engang var kendt som »*Hong Kong and Shanghai Banking Corporation*« – *kronjuvelen af den britiske politik med opiumskrig, og centralbank for den globale narkohandel.*

Med de kriminelle anklager i Schweiz, aftalen om »udsættelse af retsforfølgelse«, en fordelagtig aftale fra Obama i USA, de igangværende efterforskninger i Indien – der viser, at HSBC, sammen med *Dronningens egen Coutts Bank*, hvidvaskede pengene til terrorangrebet i Mumbai i 2008, arrangeret af Daoud Ibrahim, samt de kriminelle anklager mod banken i Argentina, bør det nu fremstå som en klar påmindelse om, at hele det London/Wall Street-styrede, transatlantiske finanssystem med for-store-til-at-lade-gå-ned-bankerne er en eneste, gigantisk, kriminel virksomhed. Det er *Dope, Inc.*, og den eneste passende handling vil være en massiv, global Pecora-kommission og nedlukning af disse banker.

Dope, Inc., udgivet af Executive Intelligence Review

Når man ser tilbage på LIBOR-svindelen, afsløringerne af, at HSBC er bank nr. 1 for hvidvaskning af narkopenge for de mexicanske og columbianske narkokarteller, HSBC's globale skatteunddragelsesfidus med base i Schweiz, og forbindelsen mellem HSBC og Den gyldne Kæde af saudiske banker bag finansieringen af al-Qaeda og ISIS, bør pointen stå helt klart: Dette er global, organiseret kriminalitet, der går til toppen. *Og de forventer at blive tilbagebetalt for det blod, de har udsuget af det græske folk?*

En fuld efterforskning af HSBC's kriminalitet på vegne af Monarkiet (det britiske, -red.) ville også afsløre de intime forbindelser med Prince Bandar bin-Sultan (eller måske bin-Satan), især i kølvandet på 11. september. Alt imens de

schweiziske, private HSBC-dokumenter bekræftede, at Bandar var en skatteunddragelseskunde, så er den virkelige historie meget større. *HSBC var i en årrække den eneste bank i USA, der ville forvalte pengene fra Bandar og den saudiske ambassade.* Før og efter 11. september modtog Bandar, iflg. kvalificerede kilder i Washington, 30 mio. dollar om måneden i overførsler fra Bank of England til hans personlige konto i HSBC New York (og senere, HSBC Washington, DC.) som hans andel i Al Yamamah våben-for-olie-handlen, der skabte historiens største, ulovlige fond til terrorisme.

At blæse låget af London/Wall Street-banksvindlen er altafgørende for at forhindre krigen i at bryde ud i hjertet af Europa. Foreløbig holder Putin, Hollande, Merkel og Poroshenko sig til deres forpligtelser over for en våbenhvile i Ukraine som det første skridt til en reel løsning på krisen, der begyndte med Victoria Nulands operationer for et nazistisk regimeskift i 2013-14. Alle fire ledere ved, at Obama, på vegne af briterne, gør fremstød for at opruste ukrainerne som en udløser af krig med Rusland. Victoria Nuland, Obamas neokonservative nazi-elsker, løber rundt i Georgien og andre steder østpå, hvor hun gør fremstød for provokationerne.

Nuland må fjernes nu, som endnu en forudsætning for at forhindre krig. Så længe hun render rundt på vegne af Obama, er faren for krig for alvorlig til, at det kan tolereres. Med hendes afsættelse bliver Obama sårbar. Enten må han selv fjernes fra embedet, eller også, som LaRouche udtrykker det, må »han blive stærkt begrænset«, ellers vil krigen ikke kunne standses.

Se: Fyr nazi-elsker Nuland, eller stå over for krig.

Dette er afgørende dage, hvor selve menneskehedens fremtid står på spil. Grækerne må gives fuld international støtte til at gå op imod svindlerne og morderne i London. Nuland må fyres og Obama puttes i en æske, eller selv blive fyret. Denne kombination af handlinger er tilstrækkelig til at holde faren

for krig tilbage. Dernæst kan en lovformeligt reguleret bortfjernelse af Londons og Wall Streets imperiale gældsboble sætte scenen for en reel, økonomisk revolution af den slags, som Alexander Hamilton lancerede ved afslutningen af Den amerikanske Revolution, og som reflekteres af BRIKS' handlinger i dag.

EIR ØKONOMI: Grækenland vælger national overlevelse, ikke ødelæggelse

Af Dean Andromidas

14. feb. 2015 – Mens de fleste europæiske ledere fortsætter med at følge finansoligarkiets diktat, er Grækenlands holdning klar: Der kan ikke være noget kompromis mellem national overlevelse og selvdestruktion. Grækenland kan ikke betale den illegitime og byrdefulde gæld, og det kan heller ikke fortsætte med nedskæringspolitikken, med folkemord til følge. Grækenland tilbyder Europa chancen for at sammenkalde til en Europæisk Gældskonference, lancere en New Deal og samarbejde med BRIKS-landene og deres allierede om et nyt, økonomisk paradigme.

I kølvandet på det europæiske topmøde mellem EU's ledere den 12. feb. erklærede den græske premierminister Alexis Tsipras, »Grækenland udøver ikke afpresning, og vil ikke udsættes for afpresning«. Med hensyn til »memorandaet« fra Den internationale Valutafond, Den europæiske Kommission og Den europæiske Centralbank (tilsammen kendt som Trojkaen), sagde han, »Glem den politik, den eksisterer ikke længere. Det gør Trojkaen heller ikke.«

Tsipras blev støttet af sin koalitionspartner, forsvarsminister Panos Kammenos, leder af Uafhængige Grækere, der til græsk TV sagde: »Vi er færdige med memorandaet og Trojkaen ... Regeringen vil ikke forhandle som Syriza [Tsipras' parti] eller Uafhængige Grækere, men som regering for alle grækere, som en retfærdiggørelse af alle grækere og alle europæiske folks deltagelse i denne kamp.«

'Pladsernes bevægelse'

EU's hovedproblem er, at det ikke bare er konfronteret med folkelig modstand, som det kan undertrykke med tåregas og uropatruljer, som det gjorde for tre år siden. Det er nu konfronteret med en regering, der, iflg. de seneste meningsmålinger, støttes af 8 af 10 grækere. Kan Europa lancere en politik med brutalt »regimeskift«, med sanktioner og embargoer mod Grækenland, et medlem af Den europæiske Union, hvor »solidaritet« hævdes at være det overordnede ideal?

Den 11. februar, mens eurogruppens finansministre mødtes i Bruxelles og forsøgte at tvinge Grækenland til at ofre sine borgeres liv, gik titusinder, hvis ikke hundrede tusinder, af mennesker i Europa og landene i Amerika på byens gader til støtte for Grækenlands politik med økonomisk udvikling og beskyttelse af national suverænitet. Den græske regeringstalsmand Gabriel Sakellaris erklærede, at det græske folk har givet liv til en ny »pladsernes bevægelse«, og at »håb har fordrevet frygten«.

Grækenland demonstrerede endnu engang, at det er blevet revolutioneret, idet titusinder trodsede den isnende kulde og fyldte Syntagma-pladsen foran det græske parlament i Athen, og endnu flere demonstrerede i et dusin andre græske byer. Lignende demonstrationer afholdtes i Amsterdam, Bruxelles, London, Edinburgh, København, Lausanne, Rom, Lissabon, Berlin,

Paris, Wien, Budapest, Madrid, Helsinki og endnu flere byer i Canada, New York og Washington, og så langt væk som Brasilien og São Paolo.

LaRouche-bevægelsen deltog i demonstrationsmøder i Paris, Berlin og New York; i sidstnævnte by havde aktivisterne skilte, der sagde, »USA og Grækenland må gå med i BRIKS«.

Med kommende valg i et halvt dusin EU-lande alene i år forventer man store overraskelser, i takt med, at regeringerne i Portugal og Spanien, lande, der står over for de samme, barske 'Trojka-betingelser' som Grækenland, sandsynligvis vil blive fejet fra magten.

I **Spanien**, hvor der forventes valg til november, fører Podemos, Syrizas søsterparti, foran det regerende Folkets Parti og oppositionspartiet Socialisternes, der har domineret i spansk politik, siden afslutningen af Francos diktatur i 1970'erne.

I **Portugal**, hvor der skal afholdes valg til oktober, fører iflg. meningsmålingerne oppositionspartiet Socialisternes foran de regerende Socialdemokraterne. Den 12. feb. stilede toogtredive fremtrædende, portugisiske personer, inkl. politikere, erhvervsfolk, akademikere, pensionerede officerer i hæren og fagforeningsfolk, et brev til premierminister Pedro Passos Coelho, med krav om, at han opgiver sin modstand mod de græske forslag. I brevet stod, »Den idé, at nedskæringspolitikken skal fortsætte, er ikke produktiv« og »Portugal må ikke tage afstand fra en bevægelse med europæisk samarbejde og må tage aktivt del i en drøftelse om en genoplivning af økonomien og den sociale politik i lande, der i de seneste seks år har gennemlevet de værste lidelser.«

Ulykkeligvis lød advarslen for døve øren, da Coelho gentog sin holdning om, at han ikke vil støtte nogen forslag om annullering eller genforhandling af gælden.

I **Italien**, **Irland** og i adskillige andre lande, hvor der ikke

skal være valg i år, står regeringerne på usikker grund og kunne meget vel blive tvunget til at udskrive valg før tiden.

Ikke 'GREXIT', men 'BRIKSIT'

Alt imens medierne er fyldt med kommentarer om en mulig »GREXIT« – Grækenlands tvungne eller frivillige udgang af eurozonen – så er den løsning, som Grækenland opfordrer til, i virkeligheden det, som en græsk iagttager beskrev for EIR som en »BRIKSIT«, hvor Grækenland tilslutter sig BRIKS (Brasilien, Rusland, Indien, Kina og Sydafrika). Alt imens det ville tjene ethvert land bedst at stå uden for eurozonen, så er idéen om en lovmæssigt reguleret adskillelse for Grækenland umulig. Hvis Grækenland går ud, kunne Italien, Portugal og endda Tyskland følge efter. Det er derfor, en Europæisk Gældskonference, et af Syrizas krav, bør afholdes. Den kunne, som EIR skrev (23. jan. 2015: [Et græsk forslag: Indkald til en europæisk gældskonference](#)) blive det forum, i hvilket Europas bankerotte banksystem kunne blive nedlagt gennem en opdeling, efter Glass/Steagall-modellen, af de kommercielle banker og investeringsbankernes kasinosystem. Dette kunne efterfølges af en afgørelse af den europæiske gæld og etableringen af en Europæisk Infrastruktur-Investeringsbank, der kan samarbejde med den kinesisk lancerede Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB) til opbygning af store transport- og udviklingskorridorer, der integrerer Europa i Verdenslandbroen.

For den græske regering drejer det sig ikke om enten EU eller BRIKS: Grækenland tilbyder at fungere som en bro mellem Europa og BRIKS. Premierminister Tsipras har sagt dette gentagne gange, som under sit nylige besøg på Cypern, hvor han sagde, at Cypern og Grækenland kan fungere som en »bro for fred« mellem EU og Rusland.

Den 10. feb. krævede forsvarsminister Kammenos en »Plan B«,

hvis EU afviser Grækenlands forslag; denne plan ville inkludere at søge finansiel hjælp fra USA, Rusland og Kina. »Det kunne i heldigste fald være USA; det kunne være Rusland; det kunne være Kina eller andre lande«, sagde han. Det kunne tage form af koncessioner til opførelse af vigtig infrastruktur, såsom havne, som Moskva har udtrykt interesse i. »Det, vi ønsker, er en aftale«, understregede Kammenos. »Men hvis der ikke kommer en aftale, og vi ser, at Tyskland forbliver ubøjelig og ønsker at sprænge Europa fra hinanden, så er vi forpligtet til at gå over til Plan B. Plan B går ud på at skaffe finansiering fra andre kilder. Jeg har et virkelig godt forhold til Rusland. Vi har haft drøftelser med Rusland om Plan B. De overvejer at løfte embargoen på græske produkter og genoptage importen. Vi er interesserede i samarbejde med russerne om gasledningen.«

Alt imens Kammenos' parti vandt tæt ved 5 % af stemmerne ved valget den 25. januar, så viser meningsmålinger, at han i øjeblikket har opbakning fra over 65 %.

Udenrigsminister Nikos Kotzias sagde til pressen under sit første EU-udenrigsministtermøde tidligere på måneden, at EU »må være mere end sanktioner og memoranda«, en henvisning til Trojkaens politik.

I et interview med det tyske ugeblad *Der Spiegel*, påpegede Kotzias Grækenlands strategiske betydning for Europa: »Grækenland er beliggende midt i en trekant. Ukraine er i toppen, Libyen i nederste venstre spids, og som den nederste højre spids finder vi Mellemøsten i en afstand af blot 300 kilometer fra os. Alle disse områder er destabiliserede. Hvad ville der f.eks. ske, hvis Grækenland, under et enormt pres fra økonomiske spørgsmål, også blev destabiliseret? Det ville skabe en linje fra Rusland, gennem Ukraine og Balkan til Mellemøsten og Nordafrika. En kæmpemæssig ark, der kunne bringe millioner af migranter til Europa. Så ville hele Europa blive destabiliseret. Det, vi siger, er, at fred og retfærdighed i Ukraine er lige så vigtig, som stabilitet i

Europa.«

Den 11. februar var Kotzias i Moskva, hvor han mødtes med sin modpart, Sergei Lavrov, og sagde, at Grækenland vil forklare sine europæiske partnere, at alle problemer må løses gennem forhandlinger, eller også vil der opstå en humanitær krise. Han erklærede, »Vores relation med Rusland består i et ærligt venskab«. Til gengæld kom Lavrov med et forslag om eventuelt at tilbyde Grækenland hjælp, om nødvendigt.

Efter at være blevet inviteret til Rusland i maj måned af præsident Vladimir Putin for at deltage i Ruslands fejring af sejren over Nazi-Tyskland, rapporteredes det i den græske presse, at premierminister Tsipras skulle have modtaget en invitation til at besøge Kina. Alt imens dette ikke er blevet bekræftet, så ringede den kinesiske premierminister Li Keqiang til Tsipras for at lykønske ham med indsættelsen som premierminister og erklærede, »Kina værdsætter sit traditionelle venskab og vedholdende udvidelse af praktisk samarbejde med Grækenland« som ligeværdige partnere, der søger gensidig fordel, og vil »udvide venskabet til et højere niveau«. Li påpegede det kinesiske, statslige skibsselskab, COSCOs rolle og selskabets leasing af containerterminalen i havnen i Piræus. Han sagde, at Kina var parat til at samarbejde med Grækenland for at udvikle havnen til at blive et vigtigt centrum for regionen, en bro til virkeliggørelse af ekspresoverfarten mellem Kina og Europa og til opgradering af de eurasiske forbindelsesmuligheder.

Tsipras svarede, at assistance fra Kina er afgørende for Grækenlands indsats for at genoplive sin økonomi, især inden for felter som maritime anliggender og skibsfart, såvel som også infrastruktur og finans.

Tidligere på ugen inviterede Li den græske minister for produktiv genopbygning, miljø og energi, Panagiotis Lafazanis, til at besøge Kina senere denne måned. Lafazanis er blevet berygtet i korridorerne i EU-kommissionens bygning i Bruxelles

for sin meddelelse om, at han vil undersøge, og om nødvendigt omstøde, alle privatiseringer, som den tidligere regering har indført, især inden for transport- og energisektoren. Disse sektorer har alt at gøre med at sikre udviklingen af Grækenlands forbindelsesmuligheder til BRIKS og disses allierede lande. Beslutninger i energisektoren er direkte relateret til Grækenlands samarbejde med Ruslands Gazprom, der har udtrykt interesse for at bygge en gasledning gennem Grækenland. Af afgørende betydning er ligeledes færdiggørelsen af jernbanelinjen fra Piræus mod nord til Thessaloniki og Balkan, hvor Kina hjælper Den tidligere jugoslaviske republik Makedonien (FYROM), Serbien og Ungarn med at genopbygge og udvide deres jernbaner.

Grækenland kan altid »koble sig« til BRIKS alene, men det ville være langt bedre for Europa at opgive sin selvmorderiske, økonomiske og politiske politik og takke ja til Grækenlands tilbud.

Denne artikel forekommer i EIR, 20. feb. 2015, og har ikke tidligere været udgivet på dansk.

Titelfoto: Demonstrationer på Syntagma-pladsen foran parlamentet i Athen, den 15. februar.

EIR FOKUS: Grækenland hævder sin suverænitet – Gælden kan ikke betales

Af Dean Andromidas

2. feb. 2015 – Med en demonstration af mod, der ikke er set

hos nogen europæisk politiker i årtier, rejste den græske finansminister Yanis Varoufakis i sidste uge rundt til de europæiske hovedstæder, hvor han hævdede sin nations suveræne ret til at sige nej til sin egen ødelæggelse. Lige i ansigtet på de rasende europæiske finansministre fremlagde han Grækenlands ligefremme politik: Grækenland kan ikke, og vil ikke, betale gælden. Grækenland kan ikke, og vil ikke, fortsætte den brutale nedskæringspolitik. Grækenland kræver en ændring, ikke blot for Grækenland, men for Europa som helhed, og hjørnesteinen i denne ændring er en opfordring til en international gældskonference og en 'New Deal' for Europa.

I hver eneste hovedstad var svaret nej, i enkelte tilfælde udstyret med et par høflige fraser. Det kulminerede alt sammen med Den europæiske Centralbanks (ECB) meddelelse om, at det havde afskåret det græske banksystem og den græske regering fra kredit. Den 4. februar diskvalificerede ECB græske statsobligationer som sikkerhed for kortfristede lån fra ECB til græske banker og stoppede således livkvide kreditlinjer til 30-50 mia. euro til disse banker.

Den eneste, potentielle erstatning, der er til rådighed for disse græske banker, er gennem det dyrere, likvide nødhjælpsprogram (ELA) gennem den græske centralbank til højere renter, og kun med ECB's tilladelse. Likviditet til op imod en værdi af 50 mia. euro, der havde været formidlet under de normale ECB-operationer, må nu konverteres til ELA. Desuden vil tabet ved disse lån, hvis Grækenland ikke betaler dem tilbage, blive tilskrevet den græske statsgæld. Hvis ECB gennemtvinger suspenderingen af dette program, vil ikke alene de græske banker kollapse, men den græske statsgæld vil desuden vokse med 50 mia. euro, en begivenhed, der ville tvinge Grækenland ud af eurozonen.

Set fra deres synspunkt har det bankerotte finansoligarki intet valg. Enhver 'hårklipping' eller enhver anden ændring af deres system vil sprænge euro-dollar-derivatboblen til mange billioner, som hænger over det transatlantiske finanssystem.

Et spørgsmål om overlevelse

Ved slutningen af sidste weekend havde Obamaregeringen sluttet sig til europæerne. Den 5.- 6. feb. afholdt en delegation fra det amerikanske Finansministerium, anført af Daleep Singh, viceassisterende finansminister for Europa og Eurasien, og Lea Bouzis fra Kontoret for Europa og Eurasien, sammen med den amerikanske ambassadør til Grækenland David Pearce, møder med græske ministre og alle den nye regerings økonomiske topembedsmænd. Efter møderne holdt den amerikanske ambassadør møde med premierminister Alexis Tsipras på anmodning af førstnævnte.

Herefter udlagde ambassadøren en erklæring på ambassadens webside, hvor han sagde, at på trods af de »betydelige ofre, som det græske folk allerede har ydet ... bør Grækenland fortsætte med at gennemføre administrative og strukturelle reformer og udvise tilbageholdenhed i budgettet.« Erklæringen sagde endvidere, at »Grækenland må gennemføre reformer, som gør udenlandsk investering i Grækenland mere attraktiv, således, at landet kan imødekomme sine internationale forpligtelser og atter få fremgang.« Sluttelig citeres ambassadøren for følgende udtalelse: »USA er overbevist om, at det er meget vigtigt, at den græske regering samarbejder med sine europæiske kolleger, såvel som også med IMF.« Budskabet er klart: Grækenland må underkaste sig sin egen ødelæggelse.

Den græske regerings svar kan opsummeres på denne enkle måde: »Vi blev valgt, fordi det græske folk ikke længere vil gå med til ødelæggelsen af deres nation.« Fuld stop.

Dette er ikke retorik. De seneste opinionsundersøgelser afslører, at 72 % af det græske folk støtter deres nye regering. Dette inkluderer 43 % af de borgere, der stemte for det foregående regeringsparti, Ny Demokrati, ved valget den 25. januar.

Dette blev demonstreret den 5. feb., da ti tusinder af grækere

strømmede ind på Syntagma Square foran parlamentet og på andre pladser i andre byer, til støtte for regeringen. Der blev rejst bannere med følgende budskaber: »Vi vil ikke igen bukke under for afpresning«; »Republikken har talt, og ingen har ret til ikke at høre efter«; »Æraen med et knælende Grækenland og underdanige regeringer er forbi«; »Forsvar republikken og national suverænitet«.

Den græske premierminister Alexis Tsipras (venstre) med formand for Europarådet Donald Tusk (fra Polen) i Bruxelles, feb. Tsipras kræver en international gældskonference for at afgøre Grækenlands og flere andre nationers ubetalelige gæld; hidtil har EU blokeret for initiativet.

Tsipras: Vi forhandler ikke om suverænitet

Under forelæggelsen af sin regerings politik for parlamentet den 8. feb. skød premierminister Tsipras tilbage med et rungende nej til afpresning og intimidering.

»Vi har kun en eneste forpligtelse – at tjene folkets interesser, samfundets vel«, sagde han og tilføjede, at det var hans regerings »uigenkaldelige beslutning« at implementere valgløfterne »i deres fulde udstrækning«. Desuden ville hans regering ikke søge en forlængelse af redningspakken og dens berygtede memorandum, som han fordømte som en »forlængelse af fejltagelser og katastrofe«. Han gentog Grækenlands krav om, at der etableres en »bro-aftale«, der kan indsættes, indtil en »gensidigt acceptabel aftale« kan opnås med kreditorerne. »Det er ikke vores hensigt at true stabiliteten i Europa«, sagde han, men »vi forhandler ikke om vores nationale suverænitet«.

Tsipras erklærede, at hans regering som hovedprioritet »takler de store skader efter redningspakken, takler den humanitære krise, præcis, som vi lovede at gøre før valget«. Redningspakken var en fiasko, sagde han. »Det græske folk gav os et stærkt og klart mandat til omgående at gøre en ende på nedskæringer og udskifte politikken. Redningspakken blev

derfor først annulleret gennem sin egen fiasko og sine ødelæggende resultater.«

»Vi ser håb, værdighed og stolthed vende tilbage til de græske borgere. Det er vores forpligtelse og vores pligt ikke at skuffe dem ... Vi er klar over, at forhandlinger [med udenlandske kreditorer] ikke vil blive nemt ... men vi tror på vores kamp, for retfærdigheden er på vores side.« Med et hip til Tyskland meddelte Tsipras, at hans regering ser det som sin »historiske pligt« at søge at opnå krigsskadeerstatninger og tilbagebetaling fra tyskerne for lån, som Grækenland blev tvunget til at yde den nazistiske besættelsesmagt under Anden Verdenskrig.

Alt imens han erklærede, at hans regering ville opnå afbalancerede budgetter, sagde premierministeren, at den ikke længere ville fremlægge urealistiske, primære budgetoverskud og meddelte de punkter i sit program, der tilsigtede at ændre de »barbariske forholdsregler«, som Trojkaen, bestående af Den europiske Centralbank, Den internationale Valutafond og EU-kommissionen, havde gennemtvunget. Den nye regering vil give gratis elektricitet og mad til fattige husstande, og omgående genansætte statsansatte, der var blevet fyret efter Trojkaens ordre. Idet han ændrede indrømmelser, som den foregående regering havde givet som betingelse for at modtage pengene fra redningspakken, meddelte Tsipras, at kollektive lønforhandlinger ville blive genindført, og mindstelønnen hævet til 751 euro om måneden, op fra 586 euro, selv om dette først vil ske gradvist og ind i 2016.

Støtte til Grækenland breder sig

I et interview med det tyske ugemagasin Die Zeit blev finansminister Varoufakis spurgt, »Hr. Varoufakis, De har på få dage stødt det halve Europa fra Dem. Hvad er Deres plan?« Til hvilket finansministeren svarede: »Jeg tror, det er normalt. Det vil tage nogen tid, før man allevegne forstår, at en meget fundamental forandring har fundet sted i EU.«

Ja, sandelig. Mens Varoufakis måske har »stødt det halve Europa fra sig«, mere præcist bankierernes Europa, viser den anden halvdel af Europa sin entusiastiske støtte.

Mindre end en uge efter det græske valg var henved 300.000 mennesker stuvet sammen på Madrids Puerta del Sol Plaza den 31. januar, til »Demonstrationen for Forandring«, organiseret af det nye Podemos-parti, de spanske allierede til Tsipras' parti, Syriza. Alt imens demonstrationen var blevet annonceret længe før det græske valg, så udtrykte den en optimisme, der bredte sig i hele landet i kølvandet på Syrizas valgsejr. Dagens slogan var »Tiden er nu«, og mange demonstranter bar på græske flag.

Podemos er et søsterparti til Syriza på EU-parlamentets venstrefløj, hvor de udgør en gruppe sammen med Irlands Sinn Fein, Tysklands Die Linke og andre. Podemos' hovedkandidat, Pablo Iglesias, der er blevet en nær ven af premierminister Tsipras, sagde til folkemængden: »Vi er her for at vinde; vi vil besejre det regerende Popular-parti ved valgene i 2015. Forandringens vinde er begyndt at blæse i Europa.« Spanske opinionsundersøgelser indikerer, at Podemos kunne vinde parlamentsvalgene, der efter planen vil finde sted i december.

Mens den nye, græske regering blev fordømt i Berlin og andre hovedstæder, vokser støtten til Syrizas krav om en europæisk gældskonference hastigt, som det ses af nye appeller til støtte for Grækenlands forslag (se bilag) og kommentarer, der udtrykker sympati. Af betydning er også støtte fra førende politiske partier, især i Irland og Italien.

Selv om den irske regering nægter at støtte en gældskonference, så har Sinn Fein, der meget vel kunne vinde de næste, irske valg, samt Socialistpartiet og andre, udtalt stærk støtte.

Sinn Feins leder, Gerry Adams, fordømte i et interview med Reuters den 5. feb. ECB's beslutning om at afskære likviditet

til græske banker, som »udemokratisk« og en handling, der var »næsten macho«, og som kan risikere at levere brændstof til højrefløjspartier over hele kontinentet.

Sinn Fein-medlemmet af EU-parlamentet, Matt Carthy, opfordrede til, at der afholdtes en europæisk gældskonference i Dublin. Han sagde, at det var »i Irlands interesse«, eftersom Irland også lider under et undertrykkende bailout-regime. Den 5. feb. stillede Sinn Fein forslag i parlamentet om at indkalde til en gældskonference. Selv om det blev nedstemt med stemmerne 72 mod 42, vil spørgsmålet ikke forsvinde.

I Italien har kravet om en gældskonference endda gennembrudt rækkerne i det regerende Demokratiske Parti, såvel som i Lega Nord.

Syriza fik allerede støtte fra venstrefløjspartierne, såsom Italiens SEL (venstre, økologi, frihed), under valgkampagnen til EU-parlamentet. For nylig støttede en fremtrædende repræsentant for SEL, den tidligere 2. udenrigsminister Alfonso Gianni, der også har underskrevet Schiller Instituttets BRIKS-resolution, forslaget om en europæisk gældskonference med henvisning til den historiske præcedens med både Gældskonferencen for Tyskland i 1953, og Franklin D. Roosevelts afskrivning af briternes gæld.

Mere overraskende er den støtte, der kommer fra Det demokratiske Parti, der hidtil har fulgt en streng pro-EU-linje. Mens partileder og premierminister Matteo Renzi begrænsede sig til en ikke-krigerisk holdning under sit møde med Tsipras den 2. feb., så offentliggjorde Stefano Fassina og Marco D'Attorre, leder af minoritetsgruppen i Det demokratiske Parti, samme dag et åbent brev til Renzi, hvor de foreslog at »afslutte Trojka-fasen og indkalde til en europæisk gældskonference, der kan reducere byrden og tillade en økonomisk genrejsning, der ellers ville være umulig«. Daniele Viotti, medlem af EU-parlamentets budgetkomite fra Det demokratiske Parti, havde tidligere i et interview til en avis

sagt, at EU-kommissionsformand Jean Claude Juncker »på en urimelig og arrogant måde intervenserede i den græske valgkampagne, da han sagde, at der aldrig ville komme en gældskonference. Jeg mener i stedet, at det er på tide at få den.«

Og den 6. feb. opfordrede den tidligere premierminister Massimo D'Alema til en dialog med Tsipras. »At smække døren i ansigtet på Tsipras ville være en katastrofe«, sagde han til Il Messaggero.

Online-udgivelsen Il Nord, der køres af en gruppe i Lega Nord, dækkede Syriza-forslaget favorabelt og forklarede, at det også ville angå Italien: »Syriza foreslår en europæisk gældskonference, der også inkluderer stater som Italien, Spanien, Portugal og selv Frankrig, hvor underskuddet i forhold til BNP fortsat er et pænt stykke over 3 % 's tærsklen«, som EU-reglerne har fastsat.

Opbygning af en alliance for at redde Europa

Samtidig med, at de forsøger at overbevise deres europæiske »partnere« om det fornuftige i deres forslag, tager den græske regering skridt til at skabe andre alliancer, især med BRIKS-landene (Brasilien, Rusland, Indien, Kina, Sydafrika). Tsipras' første udlandsbesøg gik til Cypern, Grækenlands nærmeste allierede, og som var eurozonens første offer for en bailout, der skulle redde bankerne på bekostning af disses kontohavere, og som nu stønner under en ubetalelig gæld.

I en tale til det cypriotiske Repræsentanternes Hus den 2. feb. erklærede Tsipras, »I denne indsats for social retfærdighed, for at bringe en dagsorden med vækst og beskæftigelse tilbage i Europa, i indsatsen for vore folks rettigheder, ønsker vi jer ved vores side.« Som svar herpå sagde den cypriotiske præsident Nicos Anastasiades, at Grækenland og Cypern vil arbejde sammen med andre EU-lande, som deler de samme anskuelser; »Vi befinder os på samme side

med hensyn til behovet for forandring til gavn for europæiske borgere.«

Anastasiades indgik også aftale med Tsipras om forslaget om, at de to lande skulle koordinere deres holdninger i internationale fora med hensyn til spørgsmålet om Rusland, især deres opposition til sanktioner, hvor »Grækenland og Cypern kan være en bro for fredeligt samarbejde, også mellem Den europæiske Union og Rusland.«

Det bør bemærkes, at Cypern, på trods af sit medlemskab af EU, ikke er medlem af NATO (det er Grækenland), og opretholder en streng neutralitet. Anastasiades forventes at foretage et officielt besøg til Rusland den 25. feb.

Med hensyn til BRIKS, så ringede den russiske præsident Vladimir Putin få timer efter, at Tsipras var taget i ed, for at lykønske ham og invitere ham til Moskva i maj måned for at deltage i festligholdelsen af årsdagen, der markerer afslutningen på krigen med Nazi-Tyskland.

»Samtalen var meget hjertelig og konstruktiv. Vores præsident inviterede Alexis Tsipras til at besøge Rusland«, sagde en person fra Kremls stab, iflg. Sputnik News.

Invitationen blev accepteret. De to ledere forventes at diskutere ruter til levering af russisk gas til Europa, inkl. sådanne projekter som South Stream og Turkish Stream. De vil også drøfte situationen i Ukraine.

Grækenlands forsvarsminister, Panos Kammenos, blev også inviteret til Moskva for at mødes med sin russiske modpart, Sergei Shoigu, i den nærmeste fremtid. Ifølge en erklæring, udlagt af det græske Forsvarsministerium, vil de drøfte »strategisk samarbejde og organiseringen af året for græsk-russisk venskab i 2016, der vil finde sted i både Grækenland og Rusland.«

Disse tiltag for at bevare normale relationer med Rusland har

bragt uorden i fjerene i NATO-kredse. Den tyske forsvarsminister Ursula von der Leyen, der siges at drømme om en dag at erstatte den tyske kansler Angela Merkel som Tysklands jernlady, sagde til avisen Süddeutsche Zeitung, at »Grækenland sætter sin position i NATO på spil ved at nærme sig russiske interesser«.

Som svar herpå udstedte Kammenos en erklæring, der sagde, at »Grækenland altid stod på de allieredes side, da de tilbageviste de tyske besættelsestropper. Opførslen og erklæringerne fra tyske regeringsfolk, der erstatter NATO og EU-institutioner, er ikke alene utilstedelige, men også betvingende. De underminerer de europæiske institutioner, med mindre Tyskland har til hensigt at opløse Den europæiske Union og NATO«.

Han tilføjede: »Selvfølgelig har Grækenland politiske relationer med Rusland. Disse relationer er ikke skjult; det er åbne relationer, og vi vil fortsætte med at have disse relationer.«

Som en demonstration af, at Grækenland respekterer sine forpligtelser, mødtes Kammenos, ledsaget af chefen for generalstaben for det hellenistiske nationalforsvar, general Michail Kostarakos, den 4. feb. med NATO's generalsekretær Jens Stoltenberg og NATO's vicegeneralsekretær Alexander Vershbow i NATO-hovedkvarteret i Bruxelles, hvor Kammenos udstedte en erklæring, der sagde, »Vi forsikrede hinanden om NATO's gode relationer med Grækenland«, og tilføjede, at han »gjorde klart, at relationer med tredjelande, ikke-NATO-medlemmer, ikke vil indvirke på vore gode relationer med Alliancen«.

Den 6. feb. udgav den russiske repræsentant til NATO, Aleksandr Grushko, en erklæring, der sagde, at Rusland fortsat vil udvikle »meget tætte relationer med Grækenland«, så vel som med andre europæiske lande. Han tilføjede, at sådanne relationer skabte »et tættere« sikkerhedssystem i Europa. Og

desuden, sagde han, er der »dybe historiske bånd« mellem Rusland og Grækenland.

Alt imens finansoligarkiet har affyret sit første skud mod Grækenland, står det endnu tilbage at konstatere, om de har skudt sig selv i foden.

BILAG: Akademiske fagfolk udsteder appel for Grækenland

7. feb. 2015 – Tre hundrede økonomer fra hele verden, mange med tilknytning til Økonomer for Fred og Sikkerhed, støttede Grækenlands krav om en europæisk gældskonference i et åbent brev af 5. feb., »Akademiske fagfolk udsteder appel for Grækenland«.

Offentliggjort i »English Club«-udgaven af den franske online avis Mediapart, lyder brevet :

»Undertegnede opfordrer Europas regeringer, Den europæiske Kommission, Den europæiske Centralbank og Den internationale Valutafond til at respektere det græske folks beslutning om at vælge en ny kurs og engagere den nye, græske regering i forhandlinger med god vilje, for at løse den græske statsgæld.

Den græske regering insisterer korrekt på at indføre en ny politik, fordi den tidligere politik er en fiasko. Den har ikke skabt en økonomisk genrejsning. Den har ikke skabt finansiell stabilitet. Den har ikke skabt beskæftigelse eller udenlandsk investering. Den har presset og skadet det græske samfund og svækket de græske institutioner. Der er derfor ingen værdi i en sådan fremgangsmåde, og intet fremskridt at bevare. Vi opfordrer indtrængende Grækenlands europæiske partnere til at acceptere denne realitet, uden hvilken den nye regering aldrig ville være blevet valgt.

Grækenland har behov for omgående humanitære forholdsregler, en forhøjelse af mindstelønnen, nye jobs, ny investering samt

skridt til at genoprette og forbedre basale tjenesteydelser, såsom uddannelse og sundhedsydelser. Landet behøver et stærkere og mere fremskridtsvenligt skattesystem, der beror mindre på moms og er bedre i stand til at beskatte indkomster og formue. Det må bekæmpe, straffe og udrydde korrupsion. Den nye regering må have plads i budgettet til at gennemføre disse forholdsregler og vise deres værd ...

Det er korrekt af den græske regering at bede om en afskrivning af gæld, som skyldes til europæiske partnere. Denne gæld er uerholdelig, og vil således alligevel ikke blive betalt. Der er derfor ikke tale om, at tab er involveret for nogen anden nation eller dens skatteydere, hvis gælden afskrives. Tværtimod vil en ny start for Grækenland være med til at bringe nye aktiviteter, indkomster, jobs og profit til dets partnere. Vi opfordrer indtrængende Grækenlands kreditorer til at gribe denne chance, og til at forklare disse kendsgerninger klart og åbenhjertigt til deres egne befolkninger ...

En succes for Grækenland kan vise vejen til fornyet fremgang og stabilitet for Europa, med en ny rolle for demokratiet og en ny åbenhed over for parlamentsvalg, der bringer konstruktiv forandring. Vi står sammen med Grækenland og med Europa, med demokrati og med forandring. Vi opfordrer indtrængende Europas ledere til at reorganisere det særlige grundlag for græsk beslutningstagning i et hårdt tilkæmpet og afgørende, demokratisk valg, og at vælge den realistiske vurderings og fornuftige forhandlings vej.«

(Denne artikel publiceredes første gang i EIR, 13. feb. 2015. Artiklen har ikke tidligere været udgivet på dansk)

Helga Zepp-LaRouche: På randen af en atomar apokalypse: Verden behøver en fredsplan

7. feb. 2015 – Hvis kansler Merkels og præsident Hollandes rejse til Moskva – bodstavelig talt nogle få minutter i tolv – skal have en realistisk chance for at føre til virkeliggørelsen af en fredsplan, så er dette sandsynligvis den allersidste chance for at rette den transatlantiske politiks systemiske fejltagelser, der har ført verden til randen af Tredje Verdenskrig, såvel som også til det systemiske finanskollaps. Det kan i hvert fald ikke gøres på basis af den mindste fællesnævner og halve løsninger: Verdensfreden kan udelukkende kun bevares, hvis den geostrategiske konfrontation med Rusland og Kina erstattes af et fuldstændig nyt paradigme. Europa og USA må tage imod præsident Xi Jinpings tilbud om samarbejde med BRIKS-staterne om en ny, økonomisk verdensorden. Åbenbart under indtryk af den umiddelbart forestående levering af tunge våben fra USA

til Ukraine, og dermed den akutte fare for en militær optrapning til krig i Europa – hvilket blev omtalt selv i *Tagesschau* i midten af sidste uge – tager Hollande og Merkel initiativet til deres rejse til Kiev og Moskva. Ifølge medierapporter underrettede de først den amerikanske udenrigsminister Kerry aftenen før. I virkeligheden er det ikke blot en krig i Europa, der truer; men luntten til en global atomkrig er allerede antændt.

I tilfælde af, at der under forhandlinger mellem Putin, Poroshenko, Merkel og Hollande opnås enighed om en variant af den fredsplan, som Putin præsenterede midt i januar måned, altså mere autonomi til områderne i Østukraine, der er besat af oprørerne, mere beskyttelse af det russiske sprog og kultur i denne region, en mulig anerkendelse af de territoriale vindinger, som oprørerne har vundet siden afslutningen af Minsk-aftalerne i september 2014, såvel som de oprindelige Minsk-aftaler – så ville i det mindste den umiddelbare optrapning mod en potentiel udslettelse af menneskeheden blive afbrudt. Men krigsfaren ville på ingen måde være overvundet.

Formand for Dumaen, Sergei Naryschkin, har netop på en konference i anledning af 70-års dagen for Jaltakonferencen i 1945 advaret om, at Vesten vedvarende vægrer sig ved at anerkende konsekvenserne af, at Rusland er inddæmmet af missilforsvarssystemer:

»Kun en blind kan ignorere, hvilken trussel, missilforsvarssystemet, NATO's udvidelse mod øst og rækken af amerikanske militærinterventioner udgør, og som FN's Sikkerhedsråd har omgået«,

sagde Naryschkin. Som reaktion på disse trusler har Rusland sat sine strategiske atomraketter og mobile installationer i forhøjet beredskab i seks regioner.

Selv om Merkel og Hollande med hensyn til Ukraine i allersidste øjeblik forsøger at trække i nødbremsen (om et

resultat vil følge er ved redaktionens slutning uvist): Med hensyn til konfrontationen med den nye, græske regering reagerer Den europæiske Centralbank (ECB), Bundesbank, Merkel og Schäuble snarere som de berygtede betonhoveder i de sidste dage af DDR. For dem kan hverken en gældsnedsettelse eller en gældskonference, som den i 1953 for Tyskland, diskuteres, og ECB er, med sin beslutning om ikke længere at acceptere græske statsobligationer som sikkerhed for kredit og i stedet henvise landet til de dyrere nødkreditter, endda gået over til yderligere konfrontation. Europæiske principper og aftaler må overholdes, insisterer Schäuble, også selv om netop denne arrogance og uforsonlighed måtte fremskynde euroens undergang.

Men netop disse principper og aftaler er problemet. For det var netop Trojkaens nedskæringspolitik, der umuliggjorde en økonomisk genrejsning i Grækenland, ødelagde en tredjedel af den græske økonomi og sturtede den græske befolkning ud i fortvivlelse. Jeg advarede lige fra begyndelsen om, at denne nedskæringspolitik i traditionen efter Heinrich Brüning ikke kunne fungere, og allerede i februar 2008, altså kort tid efter underskrivelsen af Lissabon-traktaten, advarede jeg om, at ratificeringen af denne traktat ville betyde det samme som at underskrive en ny Versailles-traktat – og det endda for hele Europa – og at man ikke skulle glemme, at roden til Anden Verdenskrig lå i den første Versailles-traktat. Finansminister Varoufakis understregede i et interview med *Die Zeit*, at megen lidelse kunne have været forhindret, hvis man dengang havde brudt Versailles-traktaten, og at det nazistiske partis »Gyldne morgenrøde« blev den tredjestørste magt i landet som en reaktion på den forordnede nedskæringspolitik.

Men mens betonhovederne kun retter deres indskrænkede blik mod banksektorens interesse – for det var udelukkende den, som både nedskæringspolitikken, der har sturtet hele Sydeuropa ud i ulykke, som også »redningspakkerne«, der tilflød, ikke grækerne, men de europæiske banker, kom til gode – så fortættes i det øvrige Europa og i mange dele af verden

billedet af de brutale tyskere, ved hvis medicin sydeuropæerne er blevet forgiftet, og som nu er for fornærede til at give grækerne den samme chance, som USA gav Tyskland efter Anden Verdenskrig. For uden Marshall-planen og gældskonferencen i 1953, der halverede Tysklands totale gæld og knyttede tilbagebetalingerne til eksportoverskuddet, ville Tyskland aldrig have udviklet sig fra en ruinhob og til landet med det tyske, økonomiske mirakel, som hele verden beundrede.

Som reaktion på ECB's politik og Schäubles hårde linje går nu allerede titusinder af mennesker i flere græske byer på gaden for at støtte regeringen Tsipras. I Madrid demonstrerede 300.000 mennesker forgangen lørdag.

Hvis EU, ECB og den tyske regering holder fast i deres kompromisløse holdning, truer euroen med at bryde sammen på kaotisk vis. Schäuble-folkenes demonstrerede hjerteløshed kan kun forværre den sociale katastrofe; de begriber tydeligvis ikke, hvad det er for en historisk udvikling, der udspiller sig.

Verden som vilje og forestilling[1]

Der findes en løsning; men dens virkeliggørelse kræver beslutsom handling fra den tænkende del af den europæiske befolkning. Nu som før ligger tilbuddet fra den kinesiske præsident Xi Jinping på bordet om, at USA og andre store stater, altså f.eks. Tyskland, Frankrig, Italien osv., i fællesskab med BRIKS-staterne bør opbygge Den nye Silkevej og de nye kreditinstitutioner som Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank, AIIB, Den nye Udviklingsbank, NDB, og andre kreditinstitutioner, der udelukkende kun er rettet mod finansiering af realøkonomien. Med dette tilbud ligger konturerne af en ny fredsorden for det 21. århundrede lige foran vore øjne.

Der er en pakke af forholdsregler, der på en ordnet måde, og

uden tilbagevenden, ville trække verden tilbage fra afgrunden, og som på grundlag af gennemprøvede eksempler ville føre verden ind i en ny æra med internationalt samarbejde:

For det første: Der må omgående afholdes en gældskonference som i 1953 – men ikke blot for Grækenland, men for hele den samlede, europæiske, eller endnu bedre, transatlantiske gæld, for det er ikke kun Grækenland, der ikke kan betale sin gæld; men så godt som alle »Too-big-to-fail«-bankerne i USA og Europa er håbløst bankerot, med udestående derivatkontrakter, der udgør mere en tyve gange hele verdens bruttonationalprodukt.

En sådan konferences første skridt må være indførslen af en opdeling af banksystemet i traditionen efter Roosevelts Glass/Steagall-lov, der stiller de kommercielle banker under statsgaranti og tvinger investeringsbankerne, uden såkaldte redningspakker, uden en såkaldt »kvantitativ lempelse«, altså pengetrykning, og uden at have adgang til de kommercielle bankers indlånskonti, til at bringe orden i deres regnskaber og i givet fald erklære sig insolvente. Det vil sige, at der må sættes en stopper for kasinoøkonomien, én gang for alle.

Det andet skridt må være skabelsen af et kreditsystem, der er baseret på Alexander Hamiltons principper om en Nationalbank, og som i amerikansk historie er blevet genoplivet af blandt andre Lincoln og Franklin D. Roosevelt med hans Reconstruction Finance Corporation, og på grundlag af hvilken det tyske Kreditanstalt für Wiederaufbau blev skabt efter Anden Verdenskrig, og uden hvilken det tyske, økonomiske mirakel aldrig kunnet være hændt.

For et tredje kan dette nye kreditsystem danne grundlag for samarbejde med BRIKS-staternes nye banker. De omfattende projekter, der allerede er blevet vedtaget af BRIKS og staterne i Latinamerika, Asien og Afrika – altså opbygning af infrastruktur, energi, vandstyringsprojekter, videnskabeligt samarbejde, rumfart osv. – tilbyder et perspektiv om økonomisk

vækst i mange årtier i fremtiden, en virkelig »Win-win-politik« for alle deltagende stater, som Xi Jinping hele tiden understreger.

For det fjerde kan i denne sammenhæng den Marshall-plan sættes på dagsordenen, som Schiller Instituttet allerede i 2012 med titlen »Et økonomisk mirakel for Middelhavsområdet og Sydeuropa« offentliggjorde, og som, gennem en naturlig forlængelse af Den eurasiske Landbro via flere ruter, kan forbindes med et infrastrukturnetværk i Afrika.

Løsningen på den eksistentielle krise, på grundlag af allerede efterprøvede koncepter, eksisterer altså, og den virkeliggøres allerede af en stor gruppe nationer, der tilsammen udgør mere end halvdelen af den menneskelige slægt. Schiller Instituttet har indledt en international kampagne for at udbrede kendskabet til denne mulighed for samarbejde med BRIKS-staterne om en ny, retfærdig, økonomisk verdensorden over hele verden – for dette er, som følge af kontrollen med de etablerede medier, knapt nok kendt – og for at mobilisere det størst mulige antal støtter og aktivister. En resolution herom er allerede blevet underskrevet af flere tusinde mennesker, herunder af flere end 300 betydningsfulde repræsentanter for institutionerne.

Hjælp os med at trække verden væk fra atomkrigens afgrund og virkeliggøre et nyt paradigme med fredeligt samarbejde mellem nationerne på denne planet, ved at underskrive denne appel, ved at udbrede den så meget som muligt og vinde flere menneskers underskrift på den!

SKRIV UNDER PÅ RESOLUTION: USA OG EUROPA MÅ HAVE MODET TIL AT AFVISE GEOPOLITIK

Forslag til fordybelse:

Specialrapport: [Et økonomisk mirakel for Sydeuropa, Middelhavsområdet og Det afrikanske Kontinent](#)

Helga Zepp-LaRouche: [Den nye Silkevej bliver til verdenslandbroen](#). Introduktion til EIR-rapport

[Se trailer:](#)

Brochure: [Hvorfor USA og Europa må gå med i BRIKS](#)

EIR-FOKUS: [Et græsk forslag: Sammenkald til en europæisk konference om statsgæld](#)

Lyndon LaRouche: [Fire Nye Love til USA's omgående redning](#)

[1] Verden som vilje og forestilling er filosofen Arthur Schopenhauers hovedværk og udkom i december 1818.

EIR FOKUS: BRIKS er det eneste alternativ til truslen om Tredje Verdenskrig

Af vore europæiske afdelinger

2. feb. 2015 – Mens Det britiske Imperium og dets hovedredskaber – Barack Obama og NATO – optrapper provokationerne imod Rusland, der kun kan ende med Tredje Verdenskrig, har Helga Zepp-LaRouche, Schiller Instituttets stifter, indledt en rundrejse til de europæiske hovedstæder, ikke blot for at slå alarm over den umiddelbart overhængende fare for atomkrig, men også for at vise alternativet, der er skitseret i EIR's Specialrapport, »Den Nye Silkevej bliver til

Verdenslandbroen«, der blev udgivet i december 2014.

Helga Zepp-LaRouche var hovedtaler ved tre *EIR*-arrangementer i sidste uge, hvor hun præsenterede et omfattende billede af den kendsgerning, at en ny, retfærdig, økonomisk verdensorden er ved at vokse frem, og som etableres af BRIKS (Brasilien, Rusland, Indien, Kina og Sydafrika). Det er Wall Streets/Londons finansimperiums reaktion over for deres egen bankerot og erstatning, der skaber faren for krig, sagde hun. Den eneste, fornuftige respons – der blev gjort endnu mere mærkbar af de græske valgresultater – er, at de europæiske nationer og USA begraver Wall Street og City of London og tilslutter sig BRIKS i en forceret indsats for at skabe en videnskabelig og økonomisk renæssance.

Berlin

Fr. Zepp-LaRouches foredragsturne begyndte den 27. jan. i Berlin, Europas politiske nervecenter, med et seminar, der havde et par dusin deltagere, hvoraf mange havde tilknytning til politiske eller økonomiske institutioner. Dette arrangement, der blev filmet af det kinesiske *Xinhua*, vil utvivlsomt give genlyd i den kamp, der raser i Tyskland over kansler Merkels konfrontationskurs over for Rusland.

Under sin præsentation i Berlin den 27. jan. sagde Helga Zepp-Larouche, at kun, hvis Vesten opgiver sin geopolitiske konfrontation mod Rusland og Kina og accepterer tilbuddet om at samarbejde med BRIKS, er der en løsning på truslen om krig og finansiel disintegration.

Ledende politiske og militære personer pyntede ikke på ordene i deres fordømmelse af balancekunsten over for Rusland og i

deres påpegning af, at det kun kan føre til en udslettelseskrig. Pensionerede general Harald Kujat, tidligere chef for NATO's Militærkomite (2002-05), har ført en kampagne for at overbevise NATO om, at de skal opgive en militærkonflikt i Ukraine. Han har fået tilslutning fra så fremtrædende personer som Horst Teltschik, en af arkitekterne af kansler Helmut Kohls diplomati, der gjorde den fredelige genforening af Tyskland mulig, og Gernot Erler, Tysklands aktuelle koordinator for russisk politik (se *EIR* 23. jan.). (Se også vores rapport om krisen i Ukraine).

Til forskel fra Helga Zepp-LaRouche, der er formand for det tyske parti Borgerrettighedsbevægelsen Solidaritet (BüSo), har disse kræfter imidlertid ikke identificeret en strategi, der kan vinde freden.

Ved arrangementet i Berlin fik Helga Zepp-LaRouche tilslutning fra en repræsentant fra Det kinesiske Kulturcenter i Berlin, Chen Jianyang, der rapporterede om, hvor vigtig Den nye Silkevej er, som betyder den samme mekanisme med at bygge bro mellem Europa og Asien, som den antikke Silkevej betød. Dengang, som nu, er det ikke bare materielle, men også kulturelle, videnskabelige og religiøse 'varer' og idéer, der udveksles, sagde han. Kamelen er blevet udskiftet med højhastighedsjernbaner, og dette udviklingsperspektiv bringer nu 40 lande, med i alt 4 mia. mennesker, sammen i et samarbejde. Tyskland og Kina, konkluderede Chen, kunne, gennem et strategisk partnerskab, blive en drivkraft i genoplivningen af den globale økonomi.

Frankfurt

Frankfurt am Main, det tyske finanscenter, var stedet for fr. Zepp-LaRouches næste seminar om Den nye Silkevejs-rapport. Blandt deltagerne var repræsentanter fra Kina, Rusland, Egypten, Tchad og Iran, såvel som også tyskere, der arbejder i

og med disse lande.

Efter at fr. Zepp-LaRouche havde givet en briefing om faren for krig, og udviklingen i BRIKS, var der en livlig diskussion. Mange af deltagerne fordømte den 'grønne' ideologi, som Den europæiske Union har vedtaget, men den mest lidenskabelige diskussion drejede sig om nødvendigheden af at ændre uddannelsessystemet, væk fra perspektivet om masse mord, der er fremherskende i det grønne paradigme, og tilbage til den klassiske, humanistiske tradition, som Tyskland engang var legemliggørelsen af. Dette perspektiv blev forsvaret af deltagere, både tyskere og udlændinge, inklusive især deltagere fra Afrika.

København

Fr. Zepp-LaRouches næste stop var i København den 30. december. Her var hun hovedtaler ved et seminar for diplomater, der afholdtes i Det russiske Kulturcenter, der tiltrak repræsentanter fra 13 ambassader, samt danske erhvervsfolk og Schiller Instituttets organisatorer.

Efter hendes præsentation af både krigsfaren og BRIKS-alternativet, talte ligeledes talsmænd fra tre af de fem BRIKS-nationer – Alexey Koleshnikov, Rusland; Hu Yi, Kina, og Machiel Renier van Niekerk, Sydafrika. Fra salen var der også deltagelse fra den brasilianske repræsentant. Den sydafrikanske repræsentants indlæg blev clearet til offentliggørelse, og findes omstående. (EIR, 6. februar, 2015).

Der kommer mere

Der er planlagt flere arrangementer om Den nye Silkevej-rapport i Europa i de kommende uger, idet det er hensigten at

slå på trommer for BRIKS, for hermed at drukne krigstrommerne – og for at støtte et afgørende skift i USA, der har samme perspektiv.

Denne artikel publiceredes første gang i EIR, 6. feb. 2015, og er ikke tidligere udgivet på dansk.

EIR ØKONOMI: Draghis fald: Begyndelsen til enden for euroen

Chefen for ECB Mario Draghis meddelelse var endnu et forsøg på vegne af Wall Street og de transatlantiske storbanker på at mørklægge deres bankerot; og endnu engang skete det på bekostning af befolkningerne i de synkende, europæiske økonomier.

Læs også: [EIR FOKUS: Sammenkald til en europæisk konference om statsgæld](#)

Download (PDF, Unknown)